

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2010

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

77ον. ΕΤΟΣ ΜΑΙΟΥ - ΙΟΥΝΙΟΥ 2010



ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ.....	2
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.....	15
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	24
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ.....	35
ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ.....	52

---000---

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

— †† —

---ooo---

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

---ooo---

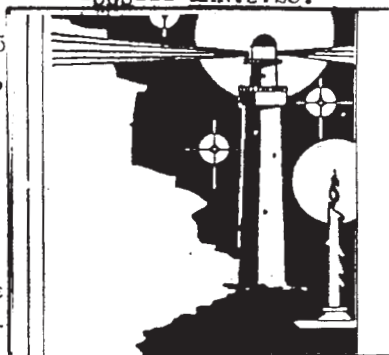
ΤΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

---ooo--- ΔΑΝ.Ε:25.



ΠΑΠΑΣ, Παῦ
λος ὁ VI,
προφανῶς

βλέπει ὡς ὁ
προκάτοχός του,
τὸ χειρόγραφον
εἰς τὸν τοῖχον,
καὶ προσπαθεῖ με-
τὰ τῶν ἄλλων κε-
φαλῶν, τῶν ἄλλων



ἀποchrώσεων, Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν, ὅπως ἐνω-
θοῦν, ἰον, πρὸς ἀνακαίνισιν τῶν κακῶς ἐχόντων εἰς
τὸν Καθολικισμόν-ἀγαμίαν τοῦ κλήρου, λειτουργίας

εἰς νεκρὰς γλώσσας, ἀλαθήτου Παπῶν, ὑπερπλη-
 θυσμοῦ ἁγίων καὶ εἰκόνων, καὶ ἀνδριάντων, ψυχοχαρ-
 τίων καὶ ἀφέσεων, καὶ τὸ ὑπεράγαν τῆς Μαρριολα-
 τρείας... καὶ ἰδίως τῆς ἀθείας καὶ τῆς καταπτώ-
 σεως τῆς ἠθικῆς, καὶ 2ον, βλέπουν τὸν Κομμουνισ-
 μὸν νὰ ἐξαπλοῦται ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς ἐκκλη-
 σίας, βλέπουν τὸ χειρόγραφον μὲ τὰς λέξεις "MENE,
 MENE, ΘΕΚΕΛ, ΟΥΦΑΡΣΙΝ" καὶ ἀδυνατοῦν νὰ ἐρμηνεύ-
 σουν τὴν σημασίαν αὐτῶν, ζητοῦν δὲ ἄλλον Δανιὴλ
 διὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ ταύτην τὴν γραφὴν, ἀλλὰ δὲν ὑ-
 πάρχει Δανιὴλ, καὶ οἱ μάγοι καὶ ἐπασιδοὶ τῆς Βα-
 βυλῶνος, καὶ οἱ ἱατροὶ αὐτῆς κατασκευάζουν φάρ-
 μακα, καὶ ἐφευρίσκουν ἀλειφὰς καὶ καλλυντικὰ, ἀλ-
 λά ἄνευ ἀποτελέσματος, ἡ προσταγὴ ἔχει ἐξέλθῃ πα-
 ρὰ τοῦ Αἰωνίου, MENE, MENE, ΘΕΚΕΛ ΟΥ ΦΑΡΣΙΝ, "ἐζυ-
 γίσθης ἐν τῇ πλάστιγγι, καὶ εὐρέθης ἐλλιπής."

ΔΑΝΙΗΛ ε:26,26.ΙΕΡΕΜ.να:7-9, Β.ΒΑΣ. θ:30-37.

Αἱ Βασιλεῖαι τοῦ κόσμου πρέπει νὰ γίνουν Βα-
 σιλεῖαι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ Αὐτοῦ. ΑΠΟΚ.ια:
15.

"Καὶ ἡ βασιλεία, καὶ ἡ ἐξουσία, καὶ ἡ μεγα-
 λωσύνη τῶν βασιλειῶν τῶν ὑποκάτω παντὸς
 οὐρανοῦ, θέλει δοθῇ εἰς τὸν λαὸν τῶν ἁγί-
 ων τοῦ Ὑψίστου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία εἶ-
 ναι βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἐξου-
 σίαι θέλουσι λατρεύει καὶ ὑπακούει εἰς
 αὐτὸν." ΔΑΝ. ζ:27.

"Καὶ ἐδόθη ἡ κρίσις εἰς τοὺς ἁγίους τοῦ Ὑψί-
 στου, καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασεν, καὶ οἱ ἅγιοι ἔλα-

" βον τὴν βασιλείαν." ΔΑΝ. ζ: 22.

Ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ, ἡ διοργανωθείσα ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ XXIII, σκοπὸν εἶχεν τὴν διοργάνωσιν τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ἀναμφιβόλως ὑπὸ μίαν ὁρατὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης. Αἱ περὶ ἐνώσεως ἢ ἐνότητος προσπάθειαι προεφητεύθησαν ὅτι, καίτοι θὰ ἔχουν πρὸς καιρὸν ἐπιτυχίαν, ἐν τέλει θὰ ἀποτύχουν, διότι ἀναγινώσκομεν,

" Ἐνώθητε, λαοὶ, καὶ θέλετε κατακοπῇ. Ἀκροάσθητε, πάντες οἱ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς. Ζώσθητε, καὶ θέλετε κατακοπῇ. Ζώσθητε, καὶ θέλετε κατακοπῇ—Δὶς ἢ προειδοποιήσεις, εἰς δύο μερίδας ἢ προειδοποιήσεις, Πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν. Βουλευθήτε βουλήν, καὶ θέλει ματαιωθῇ. Λαλήσατε λόγον—εἰς Συνόδους καὶ Συνδέσμους Ἐθνῶν— καὶ δὲν θέλει σταθῇ. Διότι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς." ΗΣ. η: 9, 10

Καθαρὰ καὶ φωτεινὴ ἡ προφητεία αὕτη, διότι δὲν ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριον, ἀλλὰ θέτουν ἰδικὰ τῶν σχέδια, ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοί. Οἱ μὲν προσεύχονται περὶ ἐπιτυχίας τῆς συναντήσεως Πάπα-Πατριάρχου καὶ συμφιλιώσεως, οἱ δὲ προσεύχονται ὁλονυκτίως ἐν Ἀθήναις καὶ Ἁγίον Ὅρος περὶ ἀποτυχίας τῆς συναντήσεως τῶν δύο τούτων κεφαλῶν. Ποῖον ἢ ποῖαν μερίδα ἄρα γε θὰ ἀκούσῃ ὁ Κύριος; Ἡ συνάντησις αὕτη θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἄλλας, ἀλλὰ αἱ ἀντιδράσεις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων θὰ ἐ-

ξακολουθοῦν. Διαίρεσις ἐν τῷ οἴκῳ, ὡς ἡ προφητεία ἀναφέρει τοῦ Ἰησοῦ, "Πᾶσα βασιλεία διαιρεθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία διαιρεθεῖσα καθ' ἑαυτῆς, δὲν θέλει σταθῇ." ΜΑΤΘ. ιβ: 25.

Ο ΛΑΟΣ ΕΥΠΝΑ

Τώρα ὁ τύπος δημοσιεύει ἀπόψεις μεγάλων ἀνδρῶν περὶ τοῦ σχίσματος καὶ τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ ἢ ΕΝΟΤΗΤΟΣ Καθολικῆς καὶ Ὀρθοδοξίας. Ὁ ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπὸ ἡμερομηνίας ΙΑΝ. 26, 64 δημοσιεύει δύο ἀπόψεις διακεκριμένων προσώπων. Ἡ μία εἶναι τοῦ κ. Γιώργου Θεοτοκά, ὅστις λέγει μὲ ἐπικεφαλίδα, ΤΙ ΧΩΡΙΖΕΙ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ; καὶ φέρει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς, μεταξὺ ἄλλων,

" Οἱ ἴδιοι οἱ θεολόγοι παραδέχονται σήμερον συχνὰ πῶς αἱ δογματικῆς μας διαφορᾶς μετὰ τὸν Κοθολικισμόν -ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ περιώνυμο FILIOQUE- δὲν εἶναι οὔτε τόσο βαθειᾶς οὔτε τόσο ἀνεπανόρθωτες, ὥστε νὰ δικαιολογοῦν ἕνα τέτοιο κεφάλαιο τῆς πίστεως, πολὺ λίγο διαφέρουμεν." Καὶ προχωρεῖ λέγων ἐν ἐπικεφαλίδι ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΕΚΛΙΣΙΣ, "Βέβαια, ἂν θέλουμε νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι καὶ ἡμεῖς στὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἔχουμε πολὺ παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴν Ὀρθόδοξον παράδοσιν."

Ἡ ἰδίᾳ ἐφημερὶς εἰς τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν δημοσιεύει ἄρθρον, ὁμοίως εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ κ. Νικ. Β. Τωμαδάκη Καθ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν,

μὲ ἐπικεφαλίδα

Ἐπίκαιρα Θέματα. Ἡ ἔνωσις καὶ ἡ ἐνότης.

" ΔΡΙΜΥΤΑΤΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘ. Κ. ΤΩΜΑΔΑΚΗ κα-
ΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ, ΤΟΥ ΣΕΒ. Κου
ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ."

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ ὁ κ. Καθηγητῆς καταφέρεται κα-
τὰ τῆς συναντήσεως Πάπα- Πατριάρχου, διότι θεωρεῖ
τὸ σχῆμα οὐχὶ τόσον διὰ θρησκευτικoὺς λόγους, ἀλ-
λὰ διὰ πολιτικoὺς. Βεβαίως καθὼς ἐγράψαμεν εἰς
τὴν ΧΑΡΑΥΓΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ, ὁ λαὸς ἀρχίζει νὰ κατανοῇ
τὰς λέξεις ΕΝΩΣΙΣ καὶ ΕΝΟΤΗΣ, ὅτι ἔνωσις εἶναι ἀ-
δύνατος εἰς δογματικὰ, ἀλλὰ ΕΝΟΤΗΣ πρὸς καταπο-
λέμησιν τοῦ Κομμουνισμοῦ, Αἰρετικῶν, κ.λ.π. εἶναι
δυνατὸν νὰ γίνῃ, διότι εἰς τοῦτο ὅλαι αἱ ἀποχρώ-
σεις συμφωνοῦν καὶ ἐνδιαφέρονται.

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΑΥΛΟΣ Ο VI ΕΙΣ ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΠΡΟΚΑΤΟΧΩΝ ΤΟΥ

Ὅταν ὁ Καρδινάλιος ΣΠΕΛΛΜΑΝ τῆς Νέας Ὑόρκης
ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νῦν πάπα, Παύλου τοῦ
VI, εἶπεν εἰς δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς, "Νομίζω ὅτι
ὁ νέος Πάπας εἶναι τρομακτικὸς- TERRIFIC- δηλ.
δυναμικὸς. Νομίζω ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ στενῶς εἰς τὰ
βήματα τοῦ προκατόχου τοῦ Ιωάννου τοῦ XXIII, καθὼς
καὶ εἰς τὰ βήματα τῶν 261 προκατόχων του." Τὸ Πε-

ριοδικὸν LIFE, διακείμενον εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τοῦ Καθολικισμοῦ, ἐσχολίασε ὡς ἀκολούθως τὴν ἀνωτέρω δῆλωσιν τοῦ Καρδινάλιου Σπέλλμαν:

" Ἐκλέξας τὸ ὄνομα Παῦλος, ὁ νέος Πάπας, ἔλαβεν τὸ ὄνομα Παυλιστῶν Παπῶν, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κοσμικότης, ἡ βία, καὶ ἡ ἐπιδαψίλευσις εὐνοίας εἰς συγγενεῖς -NEPOTISM- ἐθεωρεῖτο οὐχὶ ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν ἀγιότητα τῆς ἱερωσύνης.
ΠΑΥΛΟΣ ὁ Αὐγ., 757-767, διεδέχθη τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Βος, 1464-71, PIETRO BARBO, εἶναι διαβόητος διὰ τὰς ὑπερβολικὰς ἀσωτείας εἰς διασκεδάσεις, εἰς θεάτρα καὶ καρναβάλια, ἱπποδρομίας καὶ Λουκούλια γεύματα.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Γος 1534-39, ALESSADRO FARNESSE, ὡς Καρδινάλιος ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς στεψεύς του ὡς Πάπας, ἐόρτασε τὸ βάπτισμα τῶν δύο ἐγγόνων του. Ἐκαμε Καρδινάλιους τοὺς δύο ἀνεψι-οὺς του εἰς ἡλικίαν 14, καὶ 16 ἐτῶν, ἡγεῖτο ἐορτῶν μὲ γυναικας ἀοιδούς, χορευτριῶν, γελοτοποιῶν, καὶ ἐζήτει συμβουλὰς ἀστρολόγων.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ IV. 1555-59, GIOVANNI CARRAFFA, ἦτο φανατικὸς ἱεροξεταστής, ἀποστείλας ἐκατοντάδας κληρικῶν καὶ ἐνὸς Καρδινάλιου εἰς φυλακὰς καὶ εἰς ἀγχόνην ἐπὶ αἰρέσει. Εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ τὰ πλήθη ἀνεστάτησαν ἐκ χαρᾶς, ἐορτάζοντες τὸν θάνατόν του.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ V. 1605-21, CAMILIO BORGHESE, ἦτο σκληρὸς, ἀδιάλλακτος νομικῶν κανόνων, διοικῶν τὴν ἐκκλησίαν ἀκάμπτως διὰ τῶν βιβλίων. Σχολιάζων τις εἶπεν, -ὁ Πάπας, ὁ Παῦλος

ὁ VI, εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι δυναμικὸς -TERRIFIC-
ὥς ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ὁ Καρδινάλιος Σπέλλμαν, ἀλλὰ
θὰ ἔχῃ μέγα καὶ ἀξιόμεμπτον ἔργον εἰς τὰς χεῖρας
του εἰς προσπάθεισιν νὰ "βαδίσῃ εἰς τὰ βήματα τῶν
261 προκατόχων του."

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΙΝΩΝ ΠΑΠΩΝ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ XIII, 965-67, ἡγεῖρε τὴν
τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ μεταβάλας τὸ παλάτι τοῦ
Λατερὰν εἰς πορνεῖον καὶ ἐστιγματίσθη ὑπὸ τῶν με-
τέπειτα παπῶν μὲ τὰς λέξεις, "Αὐτὸς ὅστις κατη-
νάλωσεν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του εἰς ἀκολασίαν."
Περὶ τούτου ὁ ἱστορικὸς MOSHEIM λέγει, ὅτι "ὁλό-
κληρος ὁ Λατινικὸς κλῆρος εἰς τὰς ἡμέρας του, ἐκ-
τὸς τῆς ἀμαθείας- διεκρίνετο διὰ τὴν ἀνηθικότητα
καὶ τὴν θρησκειμπορίαν." VOL. II σελ. 267.

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ VX 985-96, διεσπατάλησε τὸν
πλοῦτον τῆς ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν συγγενῶν του,
καὶ ἀπέκτησε φήμην ὡς "ἄπληστος ἀκαθάρτου κέρδους
καὶ διεφθαρμένος εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς πράξεις."
ΕΓΚΥΚΛ. MCLINTOCK AND STRONG, Τόμ. Δος σελ. 981.

Ὁ Πάπας Βονιφάτιος ὁ VII, ἐστραγγάλισε τὸν Πάπαν
BENEDICT τὸν VI, καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Συλβέ-
στρου τοῦ II, "Τρομερὸν τέρας, ὑπερβάλλων πάντα
θνητὸν εἰς ἀνομίαν." Ἡ ἄνω ΕΓΚΥΚΛ. Τόμ. Αος σελ. 849.

‘Ο Πάπας, Σύλβεστρος ὁ II, 999-1003, εἶναι ὁ Πά-
πας περὶ τοῦ ὁποίου ἡ Καθολικὴ Ἐγκυκλ. λέγει.
"Ἄπο κοινὸς λαὸς ἐθεώρει αὐτὸν μάγον, ὅστις συνε-
μάχησε μὲ τὸν Διάβολον."

‘Ο Πάπας Βονιφάτιος ὁ VIII, 1294-1303, ἐκ GAETA,
ἐκάλεσε τὸν Χριστὸν "ὑποκριτὴν". Ὁμολόγει ἀθείαν
καὶ ἡρνήτο ἀνάστασιν νεκρῶν. Ἦτο φονεὺς, διαφθο-
ρεὺς -SEX PERVERTER- καὶ εἶναι ἐπισήμως κατεγε-
γραμμένως ὅτι εἶπεν "Τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις πᾶσαν
ἐπιθυμίαν, παντὸς φύλου, εἶναι τόση ἁμαρτία, ὅση
εἶναι νὰ τρίβῃ τις τὰς παλάμας τῶν χειρῶν του."
Οὗτος εἶναι ὁ Βονιφάτιος, ὅστις ἔγραψε τὴν κακό-
φημον βούλαν "UNAM SANCTUM" ἣτις ἐπισήμως διακη-
ρύττει ὅτι "ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ἀλη-
θὴς ἐκκλησία." Ἀπέθανεν φρενοβλαβῆς. Αὐτόθι ΕΓΚ.
Τόμ. Αος σελ. 849.

Περὶ αὐτοῦ ὁ MOSHEIM λέγει εἰς Τόμ. II σελ.
506 τὰ ἐξῆς,

" Ὁ BONIFACE ὁ VIII διεκήρυξεν μετὰ θρασύ-
τητος καὶ ἐπιδεικτικότητος, ὅτι ὁλόκληρος
ἡ ἐκκλησία εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ PON-
TIFF, καὶ ὅτι Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες καὶ
πᾶσα θρησκευτικὴ ὀργάνωσις ἔχουν τὴν ἐ-
ξουσίαν ὅσην μόνον χορηγεῖ ὁ ἀντιπρόσωπος
τοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτοὺς.." Καὶ εἰς σελ. 518
λέγει, "Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπλάσθη διὰ νὰ
φέρῃ ταραχὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ πολιτεί-

" αν,φιλόδοξος εἰς τὸ ἄκρον,ἀπερισκέπτως
κεραυνοβολῶν δι' ἀναθεματισμῶν Βασιλεῖς
καὶ Ἠγεμόνας."

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ XXIII, 1410-1415, BALTHASAR
COSSA, Ναπολιτάνος, ἀπεκηρύχθη παρὰ τῆς Συνόδου
τῆς CONSTANCE τὸ 1414. Ὑπῆρξε κατὰ τὸν βιογράφον
του εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὁ πλέον ἀνήθι-
κος ἄνθρωπος, μὴ δυνάμενα νὰ γραφῶσιν εἰς θρησκευ-
τικὰ περιοδικὰ, "τελειῶς παραδεδομένος εἰς σαρκι-
κὰς ἐπιθυμίας... δημοσίως ἀποκληθεῖς "Ο ΕΝΣΑΡΚΩ-
ΜΕΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ." ΕΓΚ. MCLINTOCK AND STRONG Τόμος
Δος σελ. 982, καὶ ἐπὶ πλέον λέγει ὅτι ἡ Γενικὴ
Σύνοδος τῆς CONSTANCE ἔθεσε ἐνώπιον πάντων 24
κατηγορίας ἐγκλημάτων ἐναντίον τοῦ Πάπα Ἰωάννου
τοῦ XXIII. Τὸ ὄνομα του ἔφερε ὄνειδος ἔνεκεν δι-
αφθορᾶς καὶ ἀκολασίας, θρησκευμπορίας, καὶ ἄλλων ἀ-
νηθικοτήτων, καὶ τὸ ὄνομα του ἀπεφεύγετο παρὰ τῶν
μετέπειτα Παπῶν οἵτινες ἐκάθησαν εἰς τὴν Ἀγ. Ἐ-
δραν τοῦ Πέτρου." Ὁ δὲ μέγας ἱστορικὸς MOSHEIM
λέγει τὰ ἐξῆς ἐν λεπτομερείᾳ, TOM. Γος, Σελ. 14, 15:

" Πάρ. 2/ Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 15 τούτου αἰῶνος, ἡ
Ρωμαϊκὴ ἐκκλησίᾳ εἶχεν δύο κεφαλὰς, PONTIFFS,
τὸν BONIFACE τὸν IX εἰς Ρώμην καὶ τὸν BENE-
DICT τὸν XIII εἰς AVIGNON. Μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ BONIFACE, οἱ Καρδινάλιοι τῆς μερίδος
του ἐξέλεξαν τὸ 1404 τὸν COSMAT DE MELIORA-
TI, ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα INNOCENT VII. Ἀπο-

" θανὼν οὗτος μετὰ δύο ἔτη, ἡ θέσις τοῦ ἐπληρωθῆ τὸ 1406 ὑπὸ τοῦ ANGELI CORRARI, ἐκ Βενετίας, λαβὼν τὸ ὄνομα GREGORY XII. Ἀμφότεροι οἱ Πάπαι, ὑπεσχέθησαν δι' ὅρκου, ὅτι θὰ παρητοῦντο οἰκειοθελῶς τοῦ Ποντιφικαίου ἐὰν τὰ συμφέροντα τῆς ἐκκλησίας θὰ ἀπότην τοῦτο, καὶ ἀμφότεροι παρεβίασαν τὸν ὅρκον των. Ὁ BENEDICT ὁ XIII πολιορκούμενος εἰς AVIGNON ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἐδραπέτευσεν τὸ 1408 εἰς Καταλονίαν, τὴν γενέτειραν αὐτοῦ ἐπαρχίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς PERPIGNAN. Ἐντεῦθεν, 8 ἢ 9 Καρδιναλίοι τῆς μερίδος του, εὐρίσκοντες ἑαυτοὺς ἐγκατελειμμένους ἐκ τοῦ Ποντίφηκος των, ἠνώθησαν μὲ τοὺς Καρδιναλίους τῆς μερίδος τοῦ GREGORY XII, καὶ μετ' αὐτῶν, διὰ νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὸ σχίσμα, ἔκαμον Σύνοδον εἰς PIA τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1409. Ἀλλὰ, ἡ Σύνοδος, ἣτις ἐσχεδιάσθη νὰ ἐπουλώσῃ τὴν πληγὴν τῆς διακεχωρισμένης ἐκκλησίας, ἀπροσδοκῆτως ἐπέφερεν νέαν πληγὴν.

Τὴν 5ην Ἰουνίου, ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν δύο Ποντιφικῶν, ἀποκαλέσασα ἀμφοτέρους αἰρετικούς, ἐπιόρκους, ἀπειθεῖς, ἀναξίους πάσης τιμῆς, καὶ μὴ πλέον μέλη τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Σύνοδος ἀκολουθῶς ἐδημιούργησε—GREATED—PETER DE CANDIA ὡς κυρίαρχον Ποντίφικα, εἰς τὴν θέσιν των, τὴν 26ην Ἰουνίου, καὶ οὗτος ἔλαβεν τὸ ὄνομα ALEXANDER V. Ἀλλὰ οἱ ἐκθρονισθέντες—καὶ ἀφορισθέντες— Ποντίφικες, ἀπερριψάν τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ κυριαρχοῦν. Ὁ BENEDICT ἔκαμε Σύνοδον εἰς PERPIGNAN, καὶ ὁ GREGORY ἄλλην εἰς Αὐστρίαν, πλησίον τῆς AGUILIAS, ἀλλὰ φοβούμενον τὴν δυσφορίαν τῶν Βενετιανῶν, μετέβη πρῶτον εἰς GEATA, θέσας τὸν ἑαυτὸν του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ LADISLAUS, Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ μετὰ ἐδραπέτευσεν εἰς RIMINI, τὸ 1412.

" ΠΑΡ. 3/ 'Η ἐκκλησία ἦτο οὕτω διηρημένη μεταξὺ δύο Παπῶν, οἵτινες ἀγρίως προσέβαλλον ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ ἀμοιβαίους ἀφορισμοὺς, ὄνειδισμοὺς καὶ κατάρας. Ὁ ALEXANDER V, ὁ ἐκλεγείς ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς ΡΙΑ, ἀπέθανεν εἰς BOLOGNA τὸ 1410. Οἱ 16 Καρδινάλιοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν παρόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀμέσως ἐπλήρωσαν τὴν θέσιν του μὲ τὸν BALTHASAR COSSA, Νεαπολιτανὸν, ὅστις ἔλαβεν τὸ ὄνομα JOHN XXIII, ἄνθρωπος ἐστερημένος ἀρχῶν ἡθικῆς. . . κ.λ.π." Εἰς τὰς δύο ἐπομένας παραγράφους ὁ ἱστορικὸς ἀναφέρει τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα τῆς Συνόδου τῆς CONSTANCE, τὴν καθαίρεσιν του, τὴν δραπετεύσιν του, καὶ τέλος τὸν ἐπονείδιστον θάνατόν του.

Ὁ πρῶτον Πάπας Ἰωάννης διὰ νὰ μὴ εἶναι κληρονόμος τοιοῦτου ὀνόματος, ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ XXIII, ἀπέρριψεν αὐτόν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔλαβεν τὸν ἀριθμὸν 23ος -XXIII- ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἦτο ὁ 24ος. Τώρα ὁ νῦν Πάπας, Παῦλος ὁ VI-ὡς δικαίως οἱ σχολιασταὶ τῶν δηλώσεων τοῦ Καρδινάλιου Σπέλλμάν λέγουν- ἐὰν βαδίσῃ εἰς τὰ βήματα τῶν 261 προκατόχων του παπῶν, θὰ ἔχῃ μέγαν ἀγῶνα, καὶ ἀξιόμεμπτον ἔργον εἰς τὰς χεῖρας του.

ΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

'Η ἀληθὴς ἱστορία καὶ αἱ προφητεῖαι τῆς Γραφῆς εἶναι ὁ καθρέπτης διὰ τοῦ ὁποίου ἀντανεκλᾶται ἡ ζωὴ καὶ ἡ πορεία τῆς ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἵδρυσε, μὲ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν οἱ

ἄνθρωποι ἵδρυσαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ ὁ γνωρίζων τὴν προφητείαν καὶ ἱστορίαν γνωρίζει ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προεῖπεν ὁλόκληρον τὴν πορείαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανον οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀποστόλων, ὅτι θὰ μετεβάλλετο ὁ **ἄγρὸς** τοῦ σίτου εἰς ἄγρὸν ζιζανίων, καὶ ὁ Παῦλος καθορίζει ἀλανθάστως διὰ Πνεύματος Ἀγίου τὴν πορείαν ταύτην ὡς ἐξῆς,

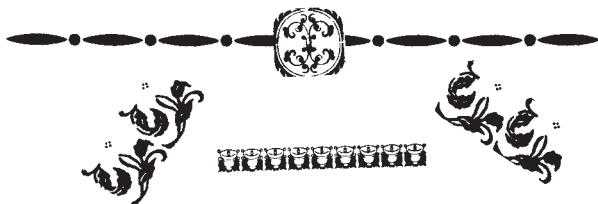
" Διότι θέλει ἐλθεῖ καιρὸς, ὅτε -οἱ ἄνθρωποι- δὲν θέλουσιν ὑποφέρει τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν, ἀλλὰ θέλουσιν ἐπισωρεύσει εἰς ἑαυτοὺς διδασκάλους κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἐπιθυμίαν, γαργαλιζόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας θέλουσιν ἀποστρέψει τὴν ἀκοήν αὐτῶν, εἰς δὲ τοὺς μύθους θέλουσιν ἐκτραπῆ." B.TIM.δ:3,4.

Τὶς δὲν βλέπει τὴν ἀποστασίαν ἐκ τῆς ἀγνῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων, μὲ τοὺς πομπώδεις τίτλους καὶ τιμὰς καὶ δόξας, καὶ τὰς εἰδωλολατρικὰς ἱεροτελεστίας τὰς ὁποίας εἰσήγαγον κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ; Μελετῶν τις τὰς ΠΡΑΞΕΙΣ κ:28-31, καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων ΜΑΤΘΑΙΟΥ ιγ:Κεφ. διαβλέπει καθαρῶς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀποστασίαν ἐκ τῆς ἀληθείας.

Ἀλλὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Κύριον, διὰ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τὸ ψεῦδος, τὴν πλάνην, καὶ αὐτὸν τὸν

πλάνον, ὁ Χριστὸς θὰ ἀφανίσῃ μὲ τὴν ἐπιφάνειαν
 τῆς Παρουσίας Αὐτοῦ. Β.ΘΕΣΣ.β:8. Τὸ σαθρὸν τοῦ-
 το οἰκοδόμημα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ
 θανάτου θὰ παρέλθῃ, καὶ ἡ ἔνδοξος βασιλεία τοῦ
 Χριστοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν προσευχόμεθα νὰ ἔλθῃ, θὰ
 ἐγκαθιδρυθῇ ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς, καὶ ὁ Χριστὸς ὡς
 ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης θὰ σκορπίσῃ τὰς ἀχλύας
 τῆς νυκτὸς, διὰ τῶν ζωογόνων Αὐτοῦ ἀκτίνων, φέρων
 χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς πάντας τοὺς ὑπακούοντας,
 εἰς πάντας τοὺς λαοὺς.

Ὁ Θεὸς διὰ τῆς προφητείας διατάσσει τοὺς ἀ-
 γαπῶντας δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν, νὰ ἐξέλθουν
 ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, διότι "φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης
 δὲν θέλει ἀκουσθῇ πλέον ἐν σοὶ, διότι οἱ ἔμποροὶ
 σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, καὶ διότι μὲ τὴν
 γοητείαν σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ ἐν
 αὐτῇ εὗρέθη αἷμα προφητῶν καὶ ἀγίων, καὶ πάντων
 τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς." ΑΠΟΚ. ιη:4,23,24,.



ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ



ΒΑΡΝΑΒΑΣ - ΥΙΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ



" Καὶ Ἰωσῆς ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων Βαρνάβας, -τὸ ὁποῖον μεθερμηνεύμενον εἶναι υἱὸς παρηγορίας-Λευίτης, Κύπριος τὸ γένος, ἔχων ἀγρὸν ἐπώλησε καὶ ἔφερε τὰ χρήματα καὶ ἔθεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων." ΠΡΑΞ.δ:36,37.

---οοο---



ΙΣΤΟΡΙΑ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐκ Ναζαρέτ μετεδόθη καὶ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, καὶ ὑπάρχον πολλοὶ οἵτινες ἀσμένως ἐδέχθησαν τὰς ἀληθείας, σχετικῶς μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Μεσσιανικὴν Αὐτοῦ Βασιλείαν. Εἰς ἐκ τούτων ἦτο ἄνθρωπος τις ὀνομαζόμενος Ἰωσῆς ἐκ γενετῆς Ἰουδαῖος, ἐκ φυλῆς Λευὶ, τυγχάνων γνωστὸς μετὰ τῶν Ἑθνικῶν, καὶ φιλικῶς συνεσχετιζέτο μὲ τοὺς γείτονάς του, καὶ μὲ τοὺς ἐν Κύπρῳ συμπατριώτας του.

Μετὰ πάροδον χρόνου τινος μετεκομίσθη εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα ἀποκτήσας τὰ χρειώδη ἠγόρασεν περιουσίαν τινα. Ὁ Βαρνάβας ἦτο ἀνὴρ θετικῶν ἀρχῶν καὶ γενναιοδωρὸς κατὰ τὴν καρδίαν, δραστήριος εἰς τὰς υποθέσεις τῆς Πρωτογόνου Ἐκκλησίας, δίδων χεῖρα βοηθείας ὅπου παρίστατο ἀνάγκη. Ὅταν οἱ πρωτοπόροι οἱ βαδίσαντες εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Ἰησοῦ συνήψισαν τοὺς πόρους των καὶ συνέζων μὲ τὰ προσφερθέντα ἐν κοινοικιότητι ζωῆς, ὁ Ἰωσῆς-Βαρνάβας- ἐπώλησε τὸν ἀγρὸν του καὶ παρέθεσε τὰ χρήματα μετὰ τῶν ἄλλων ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὸ καλὸν τῶν ἀδελφῶν του. Αἱ εὐγενεῖς ἰδιότητες καὶ ἡ γενναιοδωρία τοῦ χαρκτηρος τοῦ Ἰωσῆ ἀνεγνωρίσθη παρὰ πάντων τῶν ἐν

Ἱερουσαλὴμ, εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν, ὥστε ἐπωνομάσθη "Βαρνάβας" υἱὸς παρηγορίας.

Προκειμένου περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς του, ἡ μάθησις του ἐμπεριέκλειε τὴν κατανόησιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Νόμου. Τοῦτο βοηθεῖ ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν ἐν αὐτῷ μέγαν σεβασμὸν διὰ τὸν Θεόν, καὶ πιθανὸν ὡσαύτως μᾶς βοηθεῖ νὰ γνωρίζωμεν διατὶ ἱκανοῦτο νὰ ἐννοῇ ἐκ τῶν προφητῶν καθὼς ἐπίσης ἐκ τῆς προφορικῆς μαρτυρίας τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰησοῦ, τὰς ἀληθείας τὰς σχετιζομένας μὲ τὸν Μεσσίαν. Τὸ ἐνδιαφέρον μας, ὅθεν, προσηλοῦται ἐπὶ τοῦ Βαρνάβα, οὐχὶ ἀπλῶς ὡς καλοῦ καὶ ἀγαθοεργοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὡς Νέου Κτίσματος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Τὰ προσόντα του θαυμαστῶς προσηρμόζοντο νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν διδάσκαλον εἰς τὴν Ἀρχέγονον Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν καὶ οἰκοδομήν αὐτῆς εἰς τὴν "πίστιν τὴν ἀπαξ παραδοθεῖσαν εἰς τοὺς ἁγίους." "Ἦτο ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως." ΠΡΑΞ. ια:24. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἢ ἡ ἁγία ἐπιρροή τοῦ Θεοῦ, ἦτο ζῶσα δύναμις ἐν αὐτῷ, ὁ νέος νοῦς διευθύνων καὶ ὁδηγῶν πᾶσας τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς.

Καθὼς παρατηροῦμεν τὴν σκηνὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἱερουσαλὴμ, εὐρίσκομεν τοὺς ἀδελφοὺς διεσκορπισμένους ἕνεκεν τῶν μεγάλων διωγμῶν οἵτινες ἐπῆλθον κατὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου εἰς ἐκείνον τὸν καιρὸν. Κατὰ θεϊαν ἐπίβλεψιν, οὗτος ὁ διωγμὸς ἀπέβη εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Βασιλείας καθόλου τὸν τότε κόσμον. Οὗτος ὁ διωγμὸς ἐστάμθη κατὰ θαυμαστὸν τρόπον διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Σαοῦλ εἰς τὸν Χριστόν, ὅταν καθ' ὃδον συνέβη τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἐκλάμψεως περὶ αὐτοῦ τοῦ φωτὸς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ΠΡΑΞ. θ:3.

Ὁ Σαοῦλ -Παῦλος- ὡς ἀνέρρωνεν ἐκ τῆς τυφλώσεώς του διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Κυρίου, ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς συνδιάσκεψιν μ' ἐκείνους οὓς ἀ-

πηνῶς τόσον εἶχε καταδιώξει. Δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὰ αἰσθήματα τῶν ἀδελφῶν πρὸς τὸν Σαοὺλ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν. Καὶ ὅμως εὐρίσκομεν αὐτὸν εὐπρόσδεκτον μέσῳ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἀδελφοῦ Βαρνάβα.

Ὁ ἰσχυρὸς χαρακτὴρ, ὁ ζῆλος μεθ' ὃν ὁ Σαοὺλ προηγουμένως κατεδίωκε τοὺς ἀκολούθους τοῦ Ἰησοῦ, ἤδη προώθησεν αὐτὸν νὰ κηρύττῃ τὸν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον. Τοῦτο διηγεῖρε κατ' αὐτοῦ μῖσος καὶ τοιοῦτον διωγμὸν, ὥστε ἔπρεπε νὰ φύγῃ διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς του. Ἡ Ἀρχέγονος Ἐκκλησία ἤδη μετετέθη εἰς ἑτέραν φάσιν πείρας, ἥτοι, συγκριτικῶς, εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν κατ' αὐτῆς διωγμῶν. Οὕτω, κατὰ θεϊαν πρόνοιαν, καιρὸς ἐπετράπη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς νὰ ἐνδυναμωθῶσιν ἐν τῇ πίστει, παρηγορηθῶσι καὶ οἰκοδομηθῶσιν εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐπικοινωνίαν καὶ σπουδὴν τῆς ἀληθείας, καὶ διὰ τῆς παρηγορίας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἐπληθύνοντο. ΠΡΑΞ. θ:31.

Καθὼς ἡ ἀλήθεια διεδίδετο, πολλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν καὶ ὅταν οἱ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ ἔμαθον, ὅτι πολλοὶ ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀντιοχείας ἐδέχθησαν τὸν Χριστὸν, τοῦτο ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς τὰς καρδίας τῶν ἀδελφῶν, καθὼς ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερον, ὅταν ἀκούωμεν τινὰς νὰ ἐνδιαφέρωνται εἰς τὸ ἀγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Βασιλείας. Ἀναμφιβόλως ἀνεφύη ζωηρὰ συζήτησις σχετικῶς μετὰ τὴν πνευματικὴν εὐημερίαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀντιοχείας. Ἐπρεπε ὅμως ὁ ἀποστελλόμενος ἀντιπρόσωπος ἐξ Ἱερουσαλὴμ νὰ κατέχῃ τὰ προσόντα τοῦ διδάσκειν, νὰ εἶναι κάτοχος τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας, ὑπομονητικὸς ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἀνιδιοτελῶς νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ὑψηλὰ πνευματικὰ συμφέροντα τῶν νεωστὶ ἀφικθέντων εἰς τὸν Χριστὸν ἀδελφῶν. Ὁ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐκλεγείς, ἦτο ὁ Βαρνάβας.

Ὁ Βαρνάβας κατενόησεν, ὅτι οἱ ἀρχάριοι εὐ-
τοι ἀδελφοὶ κατεῖχον μικρὰν γνῶσιν περὶ Χριστοῦ.
Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἦτο προσεκτικὸς νὰ μὴ ἐπι-
κρίνη, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ παρηγορήσῃ αὐτοὺς, ἐνθαρρύν-
η καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς εἰλικρινεῖς
προσπαθείας των νὰ γνωρίσωσι περισσότερα περὶ
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀλη-
θείας τοῦ Θεοῦ σχεδίου. Προσεπάθησε νὰ διεγείρῃ
τὰς προσπαθείας των εἰς ἀγνότητα προθέσεως καρ-
δίας, ἐγκαρδίου προσκολλήσεως εἰς τὸν Χριστὸν. Ἀ-
ναγινώσκομεν,

"Ὅστις ἐλθὼν καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ,
ἐχάρη, καὶ παρεκίनेι πάντας νὰ ἐμμένωσιν
ἐν σταθερότητι καρδίας εἰς τὸν Κύριον."

ΠΡΑΞ. ια:23.

Εἰς ἄνθρωπὸν τινα μικροτέρου εὐγενοῦς χαρα-
κτῆρος, τοιαύτη θέσις ἐξουσίας ἡδύνατο νὰ ἐγκεν-
τρίσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανίας, πᾶγμα ὅπερ θὰ
ᾠδήγῃ εἰς ζηλοτυπίαν ἄλλων μήποτε ἡ ἰδία αὐτῶν
ἐπιρροή ἐλαττωθῇ. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε μέρος τοιούτου
πνεύματος εἰς τὸν νοῦν τοῦ Βαρνάβα, καὶ κατανοῶν
τὴν ἀνάγκην τῆς βοηθείας, ἀνεζήτησε τὸν ἐκ Ταρ-
σοῦ Σαοῦλ καὶ ὁμοῦ εἰργάσθησαν εἰς τὸν "ἀγρὸν" τῆς
Ἀντιοχείας δι' ὁλόκληρον ἔτος. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
τοιαύτης μαρτυρίας χάριν τῆς ἀληθείας τοῦ Χρισ-
τοῦ ἐπιβεβαιεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ λαὸς
τοῦ Κυρίου κατὰ πρώτην φοράν ὠνομάσθησαν Χριστι-
ανοὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ. ΠΡΑΞ. ια:26.

"Ἦκουσεν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας, ὅτι οἱ
ἀδελφοὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἦσαν πτωχοὶ καὶ ἡ μεγαλο-
καρδία των ἡ ἀναπτυχθεῖσα κατὰ τὴν ὁμοιοτητα τοῦ
Χριστοῦ, προέτρεψεν αὐτοὺς ν' ἀνακουφίσωσι τὴν ἑν-
δειαν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀδελφῶν, ἀποστείλαντες
τὴν βοήθειάν των διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαῦλου.
ΠΡΑΞ. ια:30. Οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀδελφοὶ ἐνθυμούμενοι
τὴν χαρὰν καὶ τὴν παρηγορίαν ἣν ἔλαβον ἐκ τοῦ
Βαρνάβα, καὶ κατανοοῦντες τὴν ἀνάγκην τῆς παρηγο-

ρίας δι' ἄλλους ἄλλαχού ἐνδιαφερομένους, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Παύλου καὶ Βαρνάβα ἐξ Ἱερουσαλὴμ, διωργάνωσαν καὶ ἐξουσιοδότησαν αὐτούς, κατόπιν προσευχῆς καὶ νηστείας καὶ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἐπ' αὐτῶν, νὰ υπάγωσιν εἰς τὸ ἔργον πέραν τῆς Ἀντιοχείας διὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς στηρίξεως τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὸν Χριστὸν. Ἰδε σχετικὰ περὶ τούτου εἰς ΠΡΑΞ. κεφ. ιγ, ιδ.

Βραδύτερον δευτέρα περιοδεία διὰ τὸ ἔργον τοῦ Εὐαγγελίου εἶχεν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, καὶ πάλιν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐξελέγησαν νὰ ἀντιπροσωπεύσωσιν αὐτήν. Ὁ Βαρνάβας ἐθεώρησε καλὸν νὰ συμπαραλάβωσιν ὡς βοηθὸν νέον τινὰ ἀδελφὸν ὀνομαζόμενον Μάρκον, ΠΡΑΞ. ιβ:25, ὁ Παῦλος ὅμως ἐμφαντικῶς διεφώνησε διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Μάρκος ἐγκατέλειπεν αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ προηγουμένης περιοδείας ἀναιτίως. ΠΡΑΞ. ιγ 13.

Κατόπιν πολλῆς συζητήσεως δὲν ἐπῆλθε συμφωνία περὶ τοῦ τί δεῖ ποιεῖν, καὶ ὁ Βαρνάβας αὐτοβούλως παρέλαβε τὸν Μάρκον καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Κύπρον, ὁ δὲ Παῦλος παραλαβὼν τὸν Σίλαν ἀνεχώρησαν ὁμοῦ εἰς τὸ προταθὲν ταξείδιον, ἐπισκεπτόμενοι καθ' ὁδὸν διαφόρους ἐκκλησίας. ΠΡΑΞ. ιε:36-41. Γνωρίζοντες τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἀμφοτέρων τοῦ τε Παύλου καὶ Βαρνάβα πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἕκαστος ἡσθάνθη δεδικαιωμένος μὲ τὴν πορείαν ἣν ἀνέλαβε. Περὶ τοῦ Παύλου, γνωρίζομεν ὅτι ἦτο "ἐκλεκτὸν σκεῦος" τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἡυλογεῖτο καὶ κατηυθύνετο ὑπ' Αὐτοῦ.

Ἄς παρατηρήσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βαρνάβα. Διακρίνομεν ἐν αὐτῷ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνιδιοτελοῦς καὶ ταπεινοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, διείδομεν τὴν σταθερότητα του εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην του διὰ τοὺς ἀδελφούς. Εἶδομεν αὐτὸν νὰ συνιστᾷ τὸν τέως καταδιώκτην τῆς ἐκκλησίας Σαοῦλ ἥδη ὅμως ἐπιστρα-

φέτα εἰς τὸν Χριστὸν- ἐνώπιον τῶν ὑποψιαζόντων τὸν Σαοῦλ ἀδελφῶν, καὶ εἴτα ἀναζητοῦντα τὴν βοήθειαν τοῦ Σαοῦλ-Παύλου- εἰς τὸ ἔργον ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἦσαν βεβαίως οὐχὶ σοβαραὶ περιστάσεις αἵτινες προώθησαν τὸν Βαρνάβαν νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἔπραξε καὶ περὶ τοῦτου δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βεβαίοι. Οἱ λόγοι ἦσαν προσωπικοὶ ὡς παρακατιόντες θὰ ἴδωμεν.

Εἰς τὰ θρυλλικὰ συμβάντα τῆς θαυματουργικῆς ἐλευθερώσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐκ τῆς φυλακῆς, εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον ἀμέσως νὰ πορεύηται εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαρίας ἣτις ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου ἐπονομαζομένου Μάρκου. ΠΡΑΞ.ιβ:12. Γίνεται εἰσήγησις, ὅτι ὁ Βαρνάβας ἦτο θεῖος τοῦ Μάρκου. Εἰς ΚΟΛ.δ:10 ἀναγινώσκομεν, ὅτι ὁ "Μάρκος ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα." Εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ Βαρνάβα περὶ ἐκείνων οἵτινες χρήζουσι βοήθειαν, πιθανὸν ὁ Βαρνάβας νὰ νουθετήσῃ, ὅτι ὁ Μάρκος θὰ ἱκανοῦτο ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἐπιτήδειον διὰ τὸ ἔργον, ἐὰν παρείχτο ἑτέρα εὐκαιρία εἰς αὐτόν. Ὅτι δὲ ὁ Βαρνάβας εἶχε δίκαιον εἰς τοῦτο, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν σύστασιν τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἰς Β.ΤΙΜ.δ:11, ἔνθα ἀναγινώσκομεν,

"Ὁ Λουκᾶς εἶναι μετ' ἐμοῦ. Τὸν Μάρκον παραλαβὼν φέρε μετὰ σοῦ, διότι μοὶ εἶναι χρήσιμος εἰς τὴν διακονίαν."

Ἐνῷ δὲ οὐδὲν ἐπὶ πλέον ἀναγράφεται περὶ τοῦ Βαρνάβα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του μετὰ τοῦ Μάρκου εἰς τὴν Κύπρον, δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀληθείας. Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ Βαρνάβας ἐξηκολούθησε νὰ παρέχῃ ἀρωγὴν καὶ παρηγορίαν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, ἀναδεικνύων ἑαυτὸν ἄξιον τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς φήμης του, ἥτοι ὅτι ὁ Βαρνάβας εἶναι υἱὸς παρηγορίας.

Ὁ Κύριος ἐξέλεξε τὸν Παῦλον νὰ ὑπάγῃ εἰς

τοὺς Ἑθνικοὺς. Ἡ δυσκολία μεταξὺ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα ἐπετράπη καὶ ἡ ὑπόθεσις ἦτο ὑπὸ θεϊαν ἐπίβλεψιν, ἐπειδὴ ἦτο ὁ Βαρνάβας ὅστις ἤρ- χισε τὸ ἔργον ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ εἶναι λογικὸν εἰς τὸ ὑποθέτειν, ὅτι θεία σοφία ἐπεδείχθη ἐν- ταῦθα, ἐπειδὴ ὁ Βαρνάβας ἦτο φυσικῶς ἐπιτείδιος εἰς προτροπὴν καὶ παρηγορίαν τῶν ἀδελφῶν, ἐνῷ τοῦ Παύλου φυσικῶς, ὃ τε χαρακτήρ καὶ ικανότητες προ- σέκλινον μᾶλλον διὰ τὸ εἰδικὸν ἔργον τοῦ Εὐαγγε- λιστοῦ καὶ ἱεραποστόλου μεταξὺ τῶν Ἑθνικῶν. Οὕτως ὁ Κύριος ἔθεσε τὰ μέλη "ἐν ἑκαστον αὐτῶν εἰς τὸ σῶμα καθὼς ἠθέλησεν." A.KOPINΘ.ιβ:18.

Ἡ πηγὴ τῆς παρηγορίας εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν. "Ὁ Θεὸς πάσης παρηγορίας". B.KOPINΘ.α:3. Πάντα τὰ μέ- σα τῆς παρηγορίας, δι' ἐκείνους οἵτινες κατὰ τὴν δι' ἡμᾶς τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος καλοῦνται νὰ γίνωσι συγκληρονομοὶ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, προμηθεύ- ονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Βλέπομεν ταύτην τὴν θαυμαστὴν δι' ἐθέτησιν νὰ συγκεντροῦται ἐν τῷ Ἰησοῦ, τὸν ὁ- ποῖον ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μᾶς ληρώσῃ, μάλιστα ἐνῷ ἀκόμη ἡμεθεα ἁμαρτωλοὶ ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, ἐνεκεν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδάμ παραβάσεως τοῦ θείου νόμου.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, "Ἐλθετε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἀνα- παύσει." MATΘ. ια:28. Οἱ προσελθόντες εἰς τὸν Ἰ- ησοῦν ἀπεκυήθησαν εἰς νέους σκοποὺς καὶ νέας ἐλ-πίδας, καὶ εἶχον παρηγορηθῆ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῶν. Ἦτο δύσκολον δι' αὐτοὺς νὰ συλλά-βωσι τὴν σκέψιν, ὅτι θὰ ἐλάβανον ἕτερον Παράκλη-τον -παρηγορητὴν- καὶ ἡδυνάτουν νὰ ἐννοήσωσι τὴν πλήρη σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ εἰς ΙΩΑΝΝ. ις:7,

"Ἐγὼ ὅμως τὴν ἀλήθειαν σᾶς λέγω, συμφέρει εἰς ἐσᾶς νὰ ἀπέλθω ἐγὼ, διότι ἐὰν δὲν ἀ-πέλθω, ὁ Παράκλητος δὲν θέλει ἐλθεῖ πρὸς ἐσᾶς, ἀφοῦ ἀπέλθω, θέλω πέμψαι αὐτὸν πρὸς ἐσᾶς." Πάλιν εἰς ΙΩΑΝΝ. ιδ:16-18, λέγει.

" Καὶ ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν Πατέρα καὶ θέλει σᾶς δώσει ἄλλον Παράκλητον, διὰ τὸ μὲν μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας... Δὲν θέλω σᾶς ἀφήσει ὀρφανούς-ἀπαρηγορήτους, ἢ ἄνευ παρηγορητοῦ.

Ὅταν ὁ Παρηγορητὴς των' Ἰησοῦς τόσον αἰφνιδίως παρελήφθη ἐξ αὐτῶν, οἱ μαθηταὶ ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὰς ἐλπίδας των καὶ φαινομενικῶς ἀφέθησαν ὀρφανοί. Αἱ ἔνδεκα φανερώσεις τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του ἦσαν τῶν πηγῶν παρηγορίας εἰς αὐτοὺς καὶ ἀνεζωοποίησεν τὰς ἐλπίδας των, ἀλλὰ δὲν ἦτο εἰμὴ κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν ὅποτε ἀληθῶς παρηγορήθησαν διὰ τῆς ἀποκυήσεως αὐτῶν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὡς Νέα Κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ἐγείναν υἱοὶ Θεοῦ.

Βλέπομεν ὅτι τὸ Ἁγ. Πνεῦμα εἶναι ὁ ἀγωγὸς τῆς παρηγορίας κατ' αὐτὸν τὸν Εὐαγγελικὸν Αἰῶνα. Ὁ Ἰησοῦς παρηγορεῖ τοὺς ἀκολούθους Του διὰ μέσου τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τῆς ἁγίας δυνάμεως ἢ ἐπιρροῆς τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον,

" Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἡμῶν ὅστις μᾶς ἠγάπησε καὶ ἔδωκεν αἰωνίαν παρηγορίαν καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα διὰ τῆς χάριτος, εἴθε νὰ παρηγορήσῃ τὰς καρδίας σας καὶ νὰ σᾶς στηρίξῃ εἰς πάντα λόγον καὶ ἔργον ἀγαθόν." Β.ΘΕΣΣ.β:16,17.

Τὸ Ἁγ. Πνεῦμα παρηγορεῖ διὰ μέσου τοῦ Λόγου τῆς ἀληθείας, καθὼς ἀναγινώσκομεν,

" Διότι ὅσα προεγράφησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν ἡμῶν προεγράφησαν, διὰ τὸ ἔχωμεν τὴν ἐλπίδα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας τῶν Γραφῶν." ΡΩΜ. ιε:4.

Ἦτο μέσω τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τὸ ὅτι αἱ μεγαλιώδεις καὶ θαυμασταὶ προμήθειαι τῆς

Ἐπαγγελίας ἐπαγγελίας ἠνοίχθησαν εἰς κατανόησιν
μας. Σημειώσατε ἐπίσης ΕΒΡ. ι:32,35,36,

" Ἀναφέρετε δὲ εἰς τὴν μνήμην σας τὰς προ-
τέρας ἡμέρας, ἐν αἷς ἀφοῦ ἐφωτίσθητε, ὑπε-
μείνατε μέγαν ἀγῶνα παθημάτων... Μὴ ἀποβά-
λητε λοιπὸν τὴν παρρησίαν σας, ἥτις ἔχει
μισθοδοσίαν μεγάλην. Διότι, ἔχετε χρεῖαν
ὑπομονῆς, διὰ νὰ κάμητε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ
καὶ νὰ λάβητε τὴν ἐπαγγελίαν."

Καὶ πάλιν,

" Ἐὰν λοιπὸν ὑπάρχῃ τις παρηγορία ἐν Χρι-
στῷ ἢ τις παραμυθία ἀγάπης, ἢ τις κοινω-
νία Πνεύματος ἢ σπλάγχνα τινὰ καὶ οἰκτιρ-
μοὶ, κάμετε πλήρη τὴν χαρὰν μου, νὰ φρο-
νῇτε τὸ αὐτὸ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἀγάπην,
ὄντες ὁμόψυχοι καὶ ὁμόφρονες." ΦΙΛ. β:1,2.

Ὅποῖαι προτροπαὶ εἶναι αὗται δι' ἐνότητα, εἰ-
ρήν καὶ φιλαδελφίαν! Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελ-
φαί, ὡς εἶμεθα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἄξιοι τοῦ
ὀνόματος Βαρνάβα-παρηγορηταὶ τῶν ἀδελφῶν-. Ὡς ἔ-
χωμεν ἐπὶ πλέον πλουσίαν ἐν ἡμῖν τὴν εὐλογίαν
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι εἰς τοῦτο εὐαρεστεῖ-
ται ὁ Κύριος, ἵνα πάντες καταστῶμεν υἱοὶ καὶ θυ-
γατέρες παρηγορίας ἐν Σιών, ἀντιπρόσωποι τοῦ Πα-
τρὸς μας, καὶ ἄγωγοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς ἀ-
ληθείας. ΑΜΗΝ.



ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης



ΠΙΝ τῆς κλήσεώς του εἰς τὴν μαθητείαν ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἦτο ἄλιευς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὸν πατέρα του Ζεβεδαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν του Ἰάκωβον. MATΘ. 8:21, 4:2. Ὁ Ἰωάννης συχνάκις ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν μελετητῶν τῆς Γραφῆς ὡς "ὁ ἀπόστολος τῆς ἀγάπης." Πλὴν ὅμως τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ἀσθενὺς χαρακτήρος, ὑποχωρητικὸς καὶ θηλυπρεπὴς, ἀλλ' ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο διότι ἠύξησε καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Ἰησοῦ, ὃν περιπαθῶς ἠγάπα. Αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν, ὅτι ἐκ φύσεως ὁ Ἰωάννης καθὼς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἰάκωβος ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ θαρραλεοὶ ἐν τῇ διακονίᾳ των ἐπονομαζόμενοι "Βοανεργεῖς" τὸ ὁποῖον σημαίνει "υἱοὶ βροντῆς." ΜΑΡΚ. 7:17.

Ὁ Ἰωάννης, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἐχρησιμοποιήθη πολὺ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀδελφῶν μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἀλλὰ τὰ περιγραφόμενα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐμπεριέχει πολλὰ σχόλια, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶπε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἦτο μετὰ τῶν ἀποστόλων ἐν σαρκί. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις αἵτινες ἰδίως ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. ΙΩΑΝΝ. 14:23, 15:2. Ὁμοῦ μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἰακώβου, ὁ Ἰωάννης εἰς ὠρισμένας ἐκτάκτους περιστάσεις, ἦτο μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅποτε οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀπόντες. MATΘ. 13:1, 2, 23:37.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκάλυψε τὴν διὰ τὸν Ἰωάννην ἀγάπην του, ὡς καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην του, ὅποτε ἐκρεμάτο ἀποθνήσκων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὅταν ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν κληρονομίαν χάριν τῆς μητρὸς Του. ΙΩΑΝΝ. ιθ:25-27. Ἀμα ἔλαβε τὴν πληροφoρίαν ἐκ τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὸ μνήμα, ὃ Ἰωάννης προέτρεξε τοῦ Πέτρου διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μνήμα. ΙΩΑΝΝ. x:14. Τοῦτο τὸ περιστάτικόν μᾶς παρέχει ἐνόρασιν τινὰ ὡς πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου. Εἶναι διὰ μέσου τῶν συγγραμμάτων τούτου τοῦ ἀγαπῶντος δούλου τοῦ Κυρίου, ὅτι ἀποκτῶμεν πλέον ἀντιληπτικὴν κατανόησιν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ διεκπεραιώσει τοῦ σχεδίου Του.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἡ Γραφὴ μᾶς παρέχει τέσσαρας ἐκθέσεις περὶ τῆς ζωῆς καὶ διακονίας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἡ ἐσχάτη τούτων ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου. Ἡ ἀναγραφὴ τοῦ Ἰωάννου εἶναι ἐν τελείᾳ ἀρμονίᾳ μὲ τὰς ἄλλας τρεῖς ἐκθέσεις, ἃν καὶ παραλείπη πολλά ἑτέρα τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὰ ἄλλα Εὐαγγέλια, καὶ ἀναγράφει πολλὰ σημεῖα ἐνδιαφέροντος τὰ ὅποια παραλείπονται ὑπὸ τοῦ Ματθαίου, Μάρκου καὶ Λουκᾶ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Κύριος ἰκάνωσε ρυθμικῶς τὸ ἔργον τούτων τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν νὰ χορηγήσωσιν εἰς ἡμᾶς πληρεστέραν ἐκθεσιν περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῶν διδασκαλιῶν Του αἰτινες ὁμολογούμενως εἶναι πολὺ χρήσιμοι εἰς τοὺς ἀκολούθους Αὐτοῦ ὡς αἱ ἐκθέσεις διιτυθετῆθησαν.

Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου ἐφοδιαζόμεθα μὲ ὠρισμένας λεπτομερείας σχετικῶς μὲ τὴν προανθρωπίνην ὑπαρξιν τοῦ Ἰησοῦ ἣν οἱ ἄλλοι Εὐαγγελισταὶ οὐδόλως ἀναγράφουσι. ΙΩΑΝΝ. α:1-3, 14. Ὁ Ἰωάννης ἀναγράφει, ὅτι ὁ ΛΟΓΟΣ ἦτο "θεὸς" - ἰσχυρὸς - ἐνῶ ὁ μέγας Θεὸς τοῦ σύμπαντος ἀναφέρεται ὡς " ὁ Θεός." Τόμ. Ε' σελ. 100-106.

Ὁ Ἰωάννης ποιεῖ μνείαν περὶ τοῦ πρώτου θαύματος τοῦ Ἰησοῦ ὅτε μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον εἰς τὸν γάμον ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας. ΙΩΑΝΝ.β:1-11. Ὁ Ἰωάννης ἐξηγεῖ, ὅτι εἰς ταύτην "τὴν ἀρχὴν τῶν θαυμάτων" ὁ Ἰησοῦς "ἐφάνερωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ" ἢ ἄλλεοτρόπως ἐκφραζόμενον, ἀπεκάλυψεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας Του.

Ἦτο ὁ Ἰωάννης ὅστις ἀνέγραψε τὰ γεγονότα περὶ τοῦ θαύματος τῆς ἀφυπνίσσεως τοῦ Λαζάρου ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τὰς περιστάσεις τὰς σχετιζομένας μὲν τοῦτο τὸ θαῦμα. ΙΩΑΝΝ.ια:1-44. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκθέσει ὑπενθυμίζεται εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἐκ θείας ἀπόψεως οἱ νεκροὶ κοιμῶνται καὶ ὅτι θ' ἀφυπνισθῶσιν ἐν τῇ πρωΐᾳ τῆς ἀναστάσεως.

Ὁ Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ εἰς μεγαλειτέρας λεπτομερείας ἀπὸ τὸν Ματθαῖον, Μάρκον καὶ Λουκᾶν, ἐκείνα τὰ ὅποια εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ "ἀνῶγειον" τὴν νύκτα πρὶν τῆς σταυρώσεώς Του, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς εἰς τὸ τέλος ἐκφρασθείσης κατανυκτικῆς δεήσεως Του πρὸς τὸν Πατέρα. ΙΩΑΝΝ.κεφ. ιγ-ιζ. Εἶναι εἰς ταῦτα τὰ κεφάλαια ἔνθα εὐρίσκουμεν τοὺς παρηγορητικούς καὶ ἐνθαρρυντικούς λόγους,

- " Ὑπάγω νὰ σᾶς ἐτοιμάσω τόπον."
- " Θέλω ἐπιστρέψει πάλιν καὶ θέλω παραλάβει ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτὸν, ὥστε ὅπου εἶμαι ἐγὼ νὰ ἦσθε καὶ σεῖς μετ' ἐμοῦ."
- " Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε τὰς ἐντολὰς μου φυλάξατε."
- " Δὲν θέλω σᾶς ἀφήσει ὀρφανούς-χωρὶς παρηγορίαν- θέλω ἐλθεῖ πρὸς ἐσᾶς."
- " Ὁ ἀγαπῶν με θέλει ἀγαπηθῇ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ θέλω ἀγαπήσει αὐτὸν."
- " Εἰρήνην ἀφήνω εἰς ἐσᾶς, τὴν ἐμὴν εἰρήνην διδώ εἰς ἐσᾶς."
- " Ἐν τούτῳ ὁ Πατὴρ μου δοξάζεται ἵνα φέρῃτε πολὺν καρπὸν."
- " Καθὼς ὁ Πατὴρ ἠγάπησεν ἐμὲ οὕτω καὶ ἐγὼ σᾶς ἠγάπησα."

- " Ταῦτα ἐλάλησα πρὸς ἐσᾶς ἵνα ἡ χαρὰ μου μένει ἐν ὑμῖν καὶ ἵνα ἡ χαρὰ σας εἶναι πλήρης." καὶ,
 " Ἐν τῷ κόσμῳ θέλετε ἔχει θλίψιν, πλὴν θαρρσεῖτε διότι ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον."

Ὁ Ἰωάννης περιγράφει μὲ ἀρκετὰς λεπτομερεί-
 ας τὴν σύλληψιν, τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν σταύρωσιν
 τοῦ Ἰησοῦ. Ἀναγράφων τινὰς τῶν φανερώσεων τοῦ Ἰ-
 ησοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του, ἀναφέρει κατ' ἰδίαν
 τὰς ἀποδείξεις τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Θωμᾶν, ὅστις
 εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ
 Ἰησοῦ, ἐὰν δὲν ἑβλεπε τὸν τύπον τῶν ἥλων -καρφι-
 ῶν- εἰς τὰς χεῖρας του καὶ τὴν πληγὴν τῆς μαχαί-
 ρας εἰς τὴν πλευρὰν του. Ὁ Ἰησοῦς, ἐφανέρωσε ταῦ-
 τα εἰς τὸν ἀμφιβάλλοντα Θωμᾶν. Ὁ Ἰωάννης ἀνε-
 γνώρισεν, ὅτι αὕτη ἡ φανέρωσις ἦτο ἀπλῶς σημεῖον
 θαυματουργικῶς γινόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπειδὴ ὁ
 Θωμᾶς καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν εἴ-
 δον τὸν Ἰησοῦν, καθότι ὁ Ἰησοῦς ἦτο τότε πνευμα-
 τικὴ ὑπαρξίς. ΙΩΑΝΝ. κ:25-31.

Ἀναγινώσκοντες ταῦτα, πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα,
 ὅτι τὰ περιγραφόμενα ἐγράφησαν μετὰ τὴν Πεντη-
 κοστὴν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἶχε φωτισθῇ ὑπὸ
 τοῦ Ἀγ. Πνεύματος καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶ-
 χε δώσει τὴν σάρκα Του χάριν τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου,
 καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐκεκτῆτο πλέον ἀνθρώπινον
 σῶμα. ΙΩΑΝΝ. ς:51. Ὁ Ἰωάννης ὡμολόγησεν, ὅτι δὲν
 ἐγνώριζεν πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι καὶ δὲν θὰ ἐγνώρι-
 ζεν ἕως ὅτου "θὰ ἰδωμεν αὐτὸν καθὼς εἶναι" κα-
 θισταμένου τούτου δυνατοῦ, διότι "τότε θέλομεν
 εἶσθαι ὅμοιοι μὲ Αὐτὸν, καὶ θέλομεν ἰδεῖ Αὐτὸν
 καθὼς εἶναι." Α. ΙΩΑΝΝ. γ:2.

Ἦτο ὁ Ἰωάννης ὅστις μᾶς ἔδωσε τὴν ἔκθεσιν
 περὶ τῆς φανερώσεως τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς ἀποστόλους
 παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἐνθα προητοίμασε
 εἰς τὸν αἰγιαλὸν τροφὴν δι' αὐτοὺς. Ἦτο ἐνταῦθα
 ὅπου ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀγάπην του διὰ

τὸν Ἰησοῦν, ἐνετάλη νὰ "βόσκη τὰ πρόβατα τοῦ Κυρίου." ΙΩΑΝΝ. Κεφ. κ.

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἔγραψε τρεῖς ἐπιστολάς. Εἰς τὰ εἰσαγωγικά ἐδάφια τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπιστολῆς ὁμιλεῖ περὶ τῶν πειρῶν του, ὅτι ἦτο μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν σαρκί, καὶ ἐξηγεῖ, ὅτι εἶναι ἐπὶ βάσεως τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ἤδη ἔχομεν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Εἶναι αὕτη ἡ κοινωνία τῶν καθιερωμένων πιστῶν ἡτις περιέχει πλήρη χαρὰν. Α.ΙΩΑΝΝ. α:1-4. Εἰς τὸν Ἰωάννην, ἡ ἀναφορά τοῦ Ἰησοῦ περὶ "νέας ἐντολῆς" ἔκαμε βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ποιεῖ μνησίαν περὶ αὐτῆς ἐξηγῶν, ὅτι ἐὰν ἔχωμεν μῦσος εἰς τὰς καρδίας μας διὰ τοὺς ἀδελφούς μας εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὸ σκότος, ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν του μένει ἐν τῷ φωτί. Α.ΙΩΑΝΝ.β:7-10.

Ὁ Ἰωάννης ἀναγράφας εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του τὸ γεγονός περὶ τῆς προανθρωπίνης ὑπάρξεως τοῦ Ἰησοῦ, "ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ" καὶ ὅτι ὁ Λόγος ἔγενε σὰρξ, ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἐξηγεῖ, ὅτι πιστις εἰς ταυτην τὴν μεγάλην ἀλήθειαν εἶναι ἡ ἀληθὴς βάσις τῆς κοινωνίας. Α.ΙΩΑΝΝ.δ:1-3,15. Τοῦτο εἶναι σπουδαῖον σημεῖον, πρῶτον ὅτι ὁ Λόγος ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ ὁ ἴδιος, καὶ ὅτι τῶντι ἐγένετο σὰρξ καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἐνεσαρκώθη ἐν σώματι σαρκὸς.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε σχηματίσει ζωηρὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ ὅλας τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ, συμπεριλαμβανομένης τῆς λεχθέντα περὶ προσευχῆς. Συνεπῶς, ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἀναφέρει περὶ τῆς πεποιθήσεώς του ἣν εἶχε καὶ ἣν ἀνεξαίρετως ὅλοι οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν, οὕτως ὥστε ὅποιονδήποτε πρᾶγμα καὶ ἂν ζητήσωσι κατὰ τὸ θέλημά Του δύναται νὰ εἶναι βέβαιος ὁ πιστὸς ὅτι θὰ λάβῃ εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν. Α.ΙΩΑΝΝ.ε:14.

Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωάννου ἀπευθύνεται πρὸς "τὴν ἐκλεκτὴν Κυρίαν καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς." B.ΙΩΑΝΝ.1. Δὲν ὑπάρχει θετικὴ πληροφορία, περὶ τοῦ ποῖα ἀκριβῶς εἶναι αὕτη ἡ "ἐκλεκτὴ Κυρία" καί τοι ποικίλαι εἰκασίαι ἔχουσιν ὑπαινιχθῆ. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁ Ἰησοῦς ἐνεπιστεύθη τὴν μητέρα Του Μαρίαν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Ἰωάννου, προσδιορίζων αὐτὸν, οὕτως εἰπεῖν, ὡς θετὸν πατέρα. Ἡ εἰσήγησις ἐγένετο μεταξὺ ἄλλων, ὅτι εἶναι δυνατόν ἡ "ἐκλεκτὴ Κυρία" νὰ ἦτο ἡ Μαρία, τοῦ Ἰωάννου χρησιμοποιοῦντος ταύτην τὴν μέθοδον τῆς ἀπευθύνσεως διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν προσαγωγὴν τοῦ ὀνόματος τῆς Μαρίας εἰς τρόπον προεξέχοντα ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ Ἰωάννης ἀποκαλύπτει τὸ μέγα ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν πνευματικὴν εὐεξίαν ταύτης τῆς "ἐκλεκτῆς Κυρίας", συμβουλευὼν αὐτὴν νὰ μὴ δεχθῇ εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ὠρισμένα ἄτομα περὶ ὧν ποιεῖ μνειάν, ὅτι εἶναι ἀπαταιῶνες, ἐπεὶ δὲ ἀρνοῦνται ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἔλθῃ ἐν σαρκί. B.ΙΩΑΝΝ.7-10. Ἐνταῦθα πάλιν ὁ Ἰωάννης ἀποκαλύπτει τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῆς ἀληθείας ἣν ἐν τῇ ἐναρξεί τοῦ κεφαλαίου τοῦ Εὐαγγελίου του ἐκθέτει. Ἐνῷ ὁ Ἰωάννης ἦτο χαρακτὴρ ἀγάπης, ὅταν ἀνάγκη ἐπαρουσιάζετο ἦτο ἕτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ σταθῇ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας κατὰ σταθερὸν τρόπον, καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ ἐτέρους νὰ κάμωσι τὸ ἴδιον.

Ἐν τῇ τρίτῃ ἐπιστολῇ τοῦ Ἰωάννου ἀποκαλύπτεται ἕτερον παράδειγμα ἐτοιμότητος εἰς τὴν καταδίκην κακοποιῶν. Ἐπαινεῖ τὸν Γάϊον, εἰς ὃν ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ, διὰ τὴν πιστότητα του καὶ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ Διοτρεφοῦς ὅστις, ὡς ὁ Ἰωάννης ἐξηγεῖ, ἀγάπα νὰ φιλοπρωτεύῃ. Γ.ΙΩΑΝΝΟΥ 9. Ὁ Ἰωάννης εἶχε γράψῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς ἣν ὁ τε Γάϊος καὶ Διοτρεφὴς συνηθροίζοντο πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπισκευθῇ αὐτὴν καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπίσκεψιν ὁ Διοτρεφὴς ἀντέτεινε, μήποτε ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ἀπολέσῃ τὰ πρωτεῖα τὰ ἐκζητούμενα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν. Ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώρι-

σεν, ὅτι τοιαύτη στάσις ἐκ μέρους τοῦ Διοτρεφοῦς ἀντίκειται πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ὁδηγίων τοῦ Ἰησοῦ,

"Εἰς εἶναι ὁ καθηγητὴς σας ὁ Χριστὸς, πάντες δὲ σεῖς ἀδελφοὶ εἰσθε." MATΘ.ΚΥ:8.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου καὶ βασίζεται ἐπὶ ὁράσεων δοθέντων εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐνῶ εὐρίσκετο ἐν ἐξορία εἰς τὴν νῆσον Πάτμον. Εἰς τὸν εἰσαγωγικὸν στοῖχον τοῦ βιβλίου, ὁ Ἰωάννης ἐξηγεῖ ὅτι, "ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς" νὰ γράψῃ. ΑΠΟΚ.α:1, καὶ "ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ." (Ἀρχ. Κείμενον.) Τοῦτο ἐνδεικνύει, ὅτι τὰ σπουδαῖα μαθήματα τούτου τοῦ τελευταίου βιβλίου τῆς Γραφῆς ἐκτίθενται εἰς γλῶσσαν σημείων ἢ συμβολισμῶν. Μὲ ὀλίγας ἐξαιρέσεις ὅμως, οἱ χρησιμοποιούμενοι συμβολισμοὶ ὑπάρχουσιν εἰς ἕτερα βιβλία τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ἐπομένως δὲν εἶναι πολὺ δυσκόλον πρὸς κατανόησιν τῶν σπουδαίων μαθημάτων ἅτινα αὕτη ἡ γλῶσσα προσδιωρίσθη, ἵνα μεταδώσῃ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ συνοψίζονται καὶ ἄγονται εἰς κλίμακα πολλὰ οὐσιώδη θέματα τῆς Γραφῆς ἅτινα δύνανται ν' ἀνιχνευθῶσι καθ' ὅλην τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην.

Τὸ Μεσσιανικὸν θέμα προεξέχει καθ' ἅπασαν τὴν Ἀγ. Γραφήν. Ὁ Μεσσίας, ὁ Ἐλευθερωτὴς τοῦ κόσμου ἐκ τε τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου, ἀναφέρεται μεταξὺ ἐτέρων τίτλων ὡς "τὸ σπέρμα." ΓΕΝ.γ:15, κβ:18. Ἐν τῇ Νέα Διαθήκῃ τοῦτο τὸ ἐπαγγελθὲν "σπέρμα" σαφῶς διακηρύσσεται, ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ πιστοὶ ἀκόλουθοι Του. ΓΑΛ.γ:8, 16, 27-29. Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ ἀποτελοῦσι τὴν ἐκκλησίαν Του, καὶ αὕτη ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συμβολίζεται εἰς τὴν Ἀποκαλύψιν ὡς αἱ "ἑπτὰ ἐκκλησίαι" τοῦ ἀριθμοῦ "ἑπτὰ" συμβολίζοντος τὴν πληρότητα. ΑΠΟΚ.α:20, καὶ β. καὶ γ. κεφ. Ἐνῶ δὲ ἐκάστη τούτων τῶν ἑπτὰ

συμβολικῶν ἐκκλησιῶν λέγεται, ὅτι εἶναι ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἶναι λογικὸν τὸ πιστεύειν, ὅτι αὐταὶ ὁμοῦ σκοποῦνται νὰ συμβολίζωσιν ἅπασαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς αὕτη ἔχει ὑπάρξιν ἐν τῇ γῇ ἐκ τῆς κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν ὑπάρξεως τῆς. Αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Κυρίου εἰς ταύτας τὰς ἐκκλησίας εἶναι ἐμπνευστικάι. ΑΠΟΚ.β:10,26,27. γ:21.

Καθ' ἅπασαν τὴν Γραφὴν ἡ ἰδρυσις τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ δεικνύεται νὰ συμπίπτῃ μετὰ τὴν Δευτέραν Ἐλευσιν τοῦ Χριστοῦ, παρεμφερῆς τοιαύτῃ ἐκθεσίς γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐπανήρχετο καὶ ὅτι ἡ ἔλευσις Του κατὰ πρῶτον θὰ προεκάλει πολλὴν θλίψιν καὶ δυσφορίαν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς αὕτη συμβολίζεται ὑπὸ τῶν νεφελῶν. ΑΠΟΚ.α:7. Αὕτη ἡ θλίψις εἶναι ἀναγκαία πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καταστροφῆς τῆς Σατανικῆς κοινωνικῆς διατάξεως καὶ προετοιμασθῇ ὁ λαὸς διὰ τὴν εὐλογίαν τῆς Βασιλείας τοῦ Μεσσίου.

Ἡ σκέψις τοῦ "καιροῦ τῆς θλίψεως" ὅστις ἐπισπεύδεται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐπανόδου τοῦ Χριστοῦ, μεγαλοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ἐν ἐκθέσει καθ' ἣν λέγει ὅτι τὰ "τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν" καὶ ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἡ ἡ κρίσις ἦλθεν ἐπ' αὐτῶν. ΑΠΟΚ.ια:17,18. Ὁ Ἰωάννης παρακατιῶν ἐξηγεῖ, ὅτι τοῦτο εἶναι ἐνδειξις καιροῦ διὰ κρίσιν τῶν νεκρῶν καὶ καιρὸς δι' ὅλους τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ τῶν προηγθέντων αἰώνων, δηλ. τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἁγίων τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος διὰ τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτῶν. Οὕτως εἰς ἓνα στοίχον ὁ Ἰωάννης συνοψίζει τὸ ἔργον ὁλοκλήρου τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ Γραφαὶ διδάσκουσιν, ὅτι οἱ πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ θὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς Βασιλείας τοῦ Μεσσίου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἰωάννης ὑποδεικνύει, ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τοῦτο ἐπιτευχθῇ, οἱ ἅγιοι πρέπει ν' ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν ζωὴν ἐν τῇ "πρώτῃ ἀναστάσει" καὶ ἐξυψωθῶσιν, ἵνα ζήσωσι καὶ βασιλεύσωσι μετὰ τοῦ Χριστοῦ. ΑΠΟ-

Ἐν τῇ προφητείᾳ τοῦ Ἡσαΐου καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ τοῦ Πέτρου, αἱ διευθετήσεις τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας περιγράφονται συμβολικῶς ὡς "νέοι οὐρανοὶ καὶ νέα γῆ" ΗΣ.ξε:17, Β.ΠΕΤΡ.γ:13. Εἰς μίαν τῶν εἰς τὸν Ἰωάννην παρασχεθέντων ὁράσεων ἐπὶ τῆς νήσου Πάτμου, ὁ Ἰωάννης βλέπει τοὺς ὑποσχεθέντας "νέους οὐρανοὺς καὶ νέαν γῆν." ΑΠΟΚ. κα:1. Ὁ Ἰωάννης βλέπει, ὅτι εἰς τὴν νέαν Βασιλείαν, αἱ ἀσθένειαι καὶ ὁ θάνατος ἐξαλείφονται. ἐδ.4.

Ἐν τῶν συμβόλων ὅπερ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη χρησιμοποιεῖ σχετικῶς μὲ τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου εἶναι τὸ "Ἀρνίον". Ἦτο ἡ σφαγὴ τοῦ Πασχαλείου Ἀμνοῦ ἥτις ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν πρωτοτόκων τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ θανάτου, ἐπακολουθομένης ὑπὸ τῆς γενικῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς Αἰγύπτου. Βραδύτερον ὁ Προφῆτης Ἡσαΐας ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸ Ἀρνίον ὁδηγούμενον πρὸς σφαγὴν. ΗΣ.νγ:7. Ὃταν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς εἰσήγαγε τὸν Ἰησοῦν προσεφώνησεν αὐτὸν "Ἰδοὺ ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου." ΙΩΑΝΝ. α:29.

Οὗτος ὁ συμβολισμὸς τοῦ "Ἀρνίου" προσεπιμαρτυρεῖται διεξοδικῶς μετ' ἐμφάσεως ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως τὸ γραφέν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου. Τὸ Ἀρνίον ἐξεικονίζεται ὡς ἑκεῖνο τὸ ὁποῖον εὐρέθη ἄξιον νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον τῆς θείας ἀποκαλύψεως. ΑΠΟΚ. ε:5-7. Τὸ ὅρος Σιών εἶναι ἐν τῶν συμβόλων τῆς πνευματικῆς φάσεως τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας χρησιμοποιοῦμενον οὕτως ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ καὶ ὁ Ἰωάννης εἶδε τὸ συμβολικὸν "Ἀρνίον" ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ "ὄρους Σιών". ΑΠΟΚ. ιδ:1. Ὁ "θρόνος" χρησιμοποιῆται ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸς ἐξεικόνισιν κυβερνώσης ἐξουσίας καὶ δυνάμεως τῆς Βασιλείας καὶ ἀποκαλεῖται ὁ "θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου." ΑΠΟΚ. κβ:1. Πηγάζοντος ἐκ τούτου τοῦ θρόνου παρατρεῖται νὰ ἐκρέῃ ποτα-

μὸς ὕδατος τῆς ζωῆς, μὲ ζωοδοτικὰ δένδρα ἐκατέρωθεν καὶ ὁ λαὸς νὰ καλεῖται νὰ λάβῃ ἐλευθέρως καὶ πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου τῆς ζωῆς. ΑΠΟΚ. κβ: 1,2,17.

Ἡ πόλις ὡσαύτως χρησιμοποιεῖται ὡς σύμβολον πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Αποκαλύψεως ἡ προσοχὴ μας ἐφιστᾶται εἰς "βέβηλον πόλιν" ὡς ἐπίσης, εἰς "ἁγίαν πόλιν". ΑΠΟΚ. ιδ:8, ις:19, ιη: 1-4. Ἐν συντόμῳ ἡ βέβηλος πόλις εἶναι ἡ ἀποστάτις ἐκκλησία ἥτις προσπαθεῖ νὰ κυβερνᾷ τὰ ἔθνη χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο περιγράφεται ὡς μοιχεῖα καὶ πληροφοροῦμεθα, ὅτι τὰ ἔθνη θὰ ἐμέθυσον ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς. ΑΠΟΚ. ιζ:2. Ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν εἰς τὸν μεθυστικὸν τοῦτον οἶνον εἶναι τὸ δόγμα τῆς ἐνώσεως ἐκκλησίας καὶ πολιτείας.

Ὁ ἀληθὴς λαὸς τοῦ Κυρίου καλεῖται νὰ ἐξέλθῃ ἐκ ταύτης τῆς ἀκαθάρτου πόλεως ἢ ὁργανώσεως, ἵνα μὴ λάβῃ μέρος ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς αἵτινες θὰ ἐπέλθωσιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὸν καιρὸν τῆς "μεγάλης θλίψεως" καθ' ὃν καιρὸν καταστρέφονται τὰ βασίλεια τοῦτου τοῦ κόσμου διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἀληθοῦς Βασιλείας τοῦ Μεσσίου, τῆς ἁγίας πόλεως. Ἡ ἁγία πόλις δὲν ἀποτελεῖται ἐξ ἀνθρωπίνης τινὸς κυβερνήσεως. Καταβαίνει ἐξ οὐρανοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ. ΑΠΟΚ. κα:2, ΙΩΑΝΝ. ιη:36, ΑΠΟΚ. ιη:4. Προετοιμάζεται ὡς "νύμφη κεκοσμημένη διὰ τὸν ἄνδρα αὐτῆς" καὶ ἡ ἐνταῦθα ἀναφερομένη νύμφη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, περιγραφομένη ὡς ἡ "σύζυγος τοῦ Ἀργίου". ΑΠΟΚ. ιθ:7, κα:9,10. Οὕτω πάλιν ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ, ὅτι ἐὰν εἴμεθα πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ μέχρι θανάτου, θὰ ἔχωμεν τὸ προνόμιον νὰ συμμετάσχωμεν μετ' Αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἐπιδαψιλεύσωμεν ἐπὶ τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος πάσας ἐκεῖνας τὰς πλουσίας εὐλογίας τῆς ὑγείας,

εἰρήνης, χαρᾶς καὶ ζωῆς, ἃς εὐλογίας προεῖπον πάντες οἱ ἅγιοι προφῆται τοῦ Θεοῦ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Χαίρομεν, ὅτι εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ταῦτα τὰ θεμελειώδη χαρκτηριστικά τοῦ θείου σχεδίου τῆς σωτηρίας τόσον σαφῶς καὶ ὠραίως ἐπαναλαμβάνονται. Καὶ τοῦτο ἦτο μίᾳ ἀπὸ τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας διὰ τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησε τὸν Ἀποστόλον Ἰωάννην, νὰ φανερωσῇ διὰ συμβόλων καὶ εἰκόνων τὸ ἔνδοξον ἔργον τῆς Βασιλείας, διὰ τὴν ὁποίαν προσευχόμεθα νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γίνεταί ἐπὶ τῆς γῆς καθὼς γίνεται καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. AMHN.

Δι' ἐνδιαφέρουσιν σχετικὴν μελέτην, ἴδε Τόμον Εον, Η ΜΕΤΑΞΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ, Σελ. 102-106.



Θεοῦ εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τὸν παραγώδη κόσμον μας;



ΕΡΩΤΗΣΙΣ αὕτη εἶναι κατάλληλος. Πολλοὶ εἰλικρινεῖς ἄνθρωποι εἰς ὑψηλὰς θέσεις καταναλίσκουν σκέψεις καὶ προσπάθειας ὅπως ἀναγκαιτίσουν τὴν ἀπειλὴν τοῦ πολέμου.

Ὁμᾶς οἰκονομολόγων, ἐργαζόμενοι διὰ τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, ὑπολογίζουσι ὅτι ἐτησίως τὰ Ἐθνη ἐξοδεύουν 120 δισεκατομμύρια δολλ. διὰ τὴν καλουμένην ἄμυναν, ἥτις βεβαίως δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς ἐξοπλισμὸν πολέμου. Ἐπὶ πλεόν, 30 ἐκατομμύρια πολῖται ἐπὶ τῆς γῆς ἐξοδεύουν τὴν ἐργατικὴν των δυνάμιν εἰς ἐργα πολεμικά, καὶ ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν στρατιωτῶν ἐν ἐνεργείᾳ εἶναι 20, 000, 000.

Ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία καὶ στενοχωρία δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἔντασιν μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων τῆς γῆς καὶ τῶν δορυφόρων αὐτῶν. Ἐκάστη Ἡπειρος ἔχει τὴν μερίδα τῆς εἰς τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν, καὶ ἀδιάφορον πόσον μικρὸν εἶναι τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, ὅταν εὐρίσκεται εἰς ἐσωτερικὴν στενοχωρίαν, φέρει ἔντασιν καὶ ἀντίκτυπον παγκόσμιον. Τοιαύτη κατάστασις ἦτο ἀληθὴς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Κούβας, Γκώας, Βιετνάμ, Κορέας, Κατάγκας, Πακιστάν, Ἰσραὴλ, Αἰγύπτου καὶ τὰ ἡμέτερα Λατινο-Αμερικανικὰ κράτη. Ὁ Θεὸς ἔχει τὴν δυνάμιν τῆς ἐπεμβάσεως καὶ σταματήσεως τῶν ἐπιτεθεμένων Ἐθνῶν ἐναντίον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀσθενεστέρων. Ἐχει τὴν δυνάμιν ν' ἀποπλίσῃ τοὺς τὴν σπάθην κραδαίνοντας Δικτάτορας, οἵτινες ἐκφοβίζουσι τὰ μικρότερα Ἐθνη εἰς ὑποταγὴν, καὶ κρατοῦν τὸν κόσμον πλὴν ῥη φόβου.

Ἡ Ρωσσία ἔχει ἐκτοξεύσει ἀστροναύτας πολλάκις ὑπεράνω τῆς γῆς, καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ἀστροναυτῶν αὐτῆς θρασεως διεκήρυξαν ὅτι, κατὰ τὴν εἰς τὸ κενὸν πορείαν των οὐδέποτε εἶδον τὸν Θεὸν ἢ τοὺς ἀγγέλους Αὐτοῦ. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς μειδιᾷ εἰς τὰς νανώδεις προσπαθείας των καὶ γαυριάσεις ἐναντίον Του. Τὰ δισεκατομμύρια τῶν ἡλιακῶν συστημάτων καὶ Γαλαξιῶν μετὰ τῶν ἀναριθμήτων δορυφορῶν των, ἀθορύβως περιφέρονται εἰς τὸ κενὸν τοῦ Σύμπαντος, ἕκαστον εἰς τὴν τροχίαν αὐτοῦ μὲ ἀναλλοίωτον ἀκρίβειαν. Καὶ ὅμως, ἡ ἐρώτησις εἰς τὰς τεταραγμένας διανοίας τῶν λαῶν τῆς γῆς διαρκῶς παρίσταται ἐνώπιόν των, "Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τὸν τεταραγμένον κόσμον μας;" Καθὼς σκεπτόμεθα τοῦτο, ἄλλαι ἐρωτήσεις τῆς αὐτῆς φύσεως κατακλύζουν τὴν διάνοιάν μας. "Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὰς διαρκῶς δημιουργουμένας ταραχὰς καὶ θλίψεις καὶ στενοχωρίας τῆς ἀνθρωπότητος; Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς; Τὶ κάμνει; Διατὶ δὲν ἐπεμβαίνει;"

Παρὰ τὴν πρόοδον τῶν τελευταίων τούτων ἡμερῶν, γνώσεως καὶ παιδείας καὶ εἰδικότητος τεχνῶν καὶ ἐφευρέσεων εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐπιστήμης, ἡ πλειονότης τῆς ἀνθρωπότητος ἀκόμη εἶναι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. Ἀφ' οὗτου ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ἀνεφάνη, ἡ ἀνθρωπότης ἔχει πληγθῇ μὲ πολέμους καὶ ἀναρχίας καὶ ἐπαναστάσεις κατὰ τόπους. Ἡ ἐρώτησις πρέπει νὰ εἶναι, οὐχὶ "ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τὸν πλήρη ταραχῆς κόσμον μας;" ἀλλὰ "ποῦ ἦτο ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀναριθμήτους Αἰῶνας εἰς τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι ἔζησαν, ὑπέφερον καὶ ἀπέθανον;"

Ὁ Θεὸς ἔχει ὑποσχεθῇ νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς τεταραγμένης ταύτης ἀνθρωπότητος. Μεταξὺ πολλῶν τοιούτων προφητειῶν φέρομεν δύο. ΨΑΛΜΟΣ μς:9,10. "Καταπαύει τοὺς πολέμους ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς. Συντρίβει τόξον καὶ κατακόπτει λόγχην. Καίει ἀμάξας ἐν πυρὶ. Ἡσυχάσατε, καὶ γνω-

ρίσατε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς. Θέλω ὑψωθῆ μετὰ τῶν ἐθνῶν, θέλω ὑψωθῆ ἐν τῇ γῇ." Αὕτη εἶναι θετική διακήρυξις, καὶ λεπτομερῶς ὀρίζει τὴν παρὰ Θεοῦ ἐπέμβασιν πρὸς ἀποπλισμόν. Ἄλλη Γραφικὴ προφητεία διακηρύττει κατ' οὐσίαν τὰ ἴδια, πλὴν διεξοδικῶς τὶ ἐπακολουθεῖ τὸν ἀποπλισμόν. Εἶναι εἰς ΜΙΧΑΙΑΝ δ:3,4,

" Καὶ θέλει κρίνει ἀναμέσον λαῶν πολλῶν, καὶ θέλει ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ , ἕως μακρὰν. Καὶ θέλουσι σφυρηλατήσῃ τὰς μάχαιρας αὐτῶν διὰ ὕνιά, καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν διὰ δρέπανα. Δὲν θέλει σηκῶσαι μάχαιραν ἔθνος ἐναντίον ἔθνους, οὐδὲ θέλουσι μάθει πλέον τὸν πόλεμον. Καὶ θέλουσι κάθησθαι ἕκαστος ὑπὸ τὴν ἀμπελον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν συκὴν αὐτοῦ. Καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον ὁ ἐκφοβῶν. Διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων ἐλάλησε."

Αἱ τελικαὶ φράσεις τῆς προφητείας "Διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων ἐλάλησε" εἰδικῶς ἐπισφραγίζουν τὴν αὐθεντίαν τῆς ὑποσχέσεως. Ὁ Θεὸς, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ὑπεσχέθη. Καὶ ὁ Ἥσας περὶ τούτου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς,

"Οὕτω θέλει εἶσθαι ὁ λόγος μου ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματός μου. Δὲν θέλει ἐπιστρέψει εἰς ἐμὲ κενός, ἀλλὰ θέλει ἐκτελέσει τὸ θέλημα μου, καὶ θέλει εὐδοθῆ εἰς ὅ,τι αὐτὸν ἀποστέλλω." ἩΣΑΙΑΣ νε:11.

"Ὅταν σκεπτικοὶ ἄνθρωποι μελετοῦν τὰς προφητείας ταύτας περὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς γῆς , μερικοὶ δύνανται νὰ ἐρωτήσουν, "Διὰ τί πρώτων πάντων, Οὗτος ἐπέτρεψε τὸ κακὸν ἀπ' ἀρχῆς;" Διὰ νὰ κατανοήσωμεν τοῦτο, πρέπει νὰ καθορισθῇ πῶς αἱ ἀσθένειαι, αἱ στενοχωρίαι καὶ ὁ θάνατος ἤρχισαν, καὶ ἐπὶ ποίας βάσεως ὁ Θεὸς δύνανται νὰ σταματήσῃ ταύτας. Εἰς ΡΩΜΑΙΟΥΣ ε:12

ἀναγινώσκομεν,

" Διὰ τοῦτο, καθὼς δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτω διῆλθεν ὁ θάνατος εἰς πάντας ἀνθρώπους, ἐπειδὴ πάντες ἥμαρτον."

Τοῦτο, βεβαίως, περιγράφει τὴν ἀρχικὴν ἁμαρτίαν τῶν προπατόρων ἡμῶν, Ἀδὰμ καὶ Εὕας. Ἐνεκεν ταύτης τῆς παρακοῆς, πάντες κατεδικάσθημεν εἰς θάνατον, ὄντες ἀκόμη ἐν τῇ ὁσφύει τοῦ Ἀδὰμ. ΕΒΡ. ζ:10.

Ἡ ἔκθεσις τῆς Γενέσεως μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα ἐδημιουργήθησαν τελεῖοι, καὶ ἐτέθησαν εἰς τέλειον κῆπον ἀνατολικῶς τῆς Εἰδῆς. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχει ἴδῃ τέλειον ἄνθρωπον, ἀλλὰ δυνάμεθα κάπως νὰ σχηματίσωμεν γνῶμην περὶ τούτου. Σκέφθητε νεαρὸν τινὰ ἄνδρα, εἰκοσαετῆ, μὲ κανονικόν, ἀθλητικόν, εὐλύγιστον σῶμα, χαριέντα. Ὅχι μόνον ὁ τέλειος ἄνθρωπος θὰ εἶναι κανονικὸς εἰς σχῆμα καὶ χάριν, ἀλλὰ ἐπὶ πλεόν θὰ ὑπάρχῃ καὶ τελειότης εἰς διανοητικὴν ἱκανότητα. Ἐνίοτε παρατηροῦμεν ἢ ἀναγινώσκομεν μεγαλοφυΐαν τινὰ εἰς μουσικὴν, ἀριθμητικὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἰδιότητα μεγαλοφυΐας. Ὁ Ἀδὰμ εἶχεν διανοητικὴν ἱκανότητα πέραν ὅλων τούτων, εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα σχέψεως καὶ διανοήσεως. Ἡ σύντροφος αὐτοῦ Εὕα, ἐξαιρέτως ὡραία ἦτο τὸ ἕτερον αὐτοῦ ἡμισυ.

Εἰς τὸν Ἀδὰμ ἐλέχθη ὅτι ἐὰν ὑπῆκουε εἰς τὸν Θεὸν θὰ ἔζη, πλὴν ἐὰν παρήκουε θὰ ἀπέθνησκεν. ΓΕΝ. β:16,17. Ἡ ἱστορία εἶναι τόσον παλαιὰ καὶ γνωστὴ εἰς πάντας. Παρήκουσε, καὶ ἐξεδιώχθη ἐκ τοῦ Παραδείσιου οἴκου του εἰς τὴν ἄγονον καὶ ἀτελὴ γῆν, ὡς ἀναγράφεται εἰς ΓΕΝ. γ:22, "Μήπως ἐκτείνη τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ φάγῃ καὶ ζήσῃ αἰωνίως." Προφανῶς εἰς τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων τοῦ Παραδείσου ὑπῆρχε τελεία τροφὴ ἀναγκαία δι' ἐξηκολούθησιν ὑγεί-

ρως ἀνθρωπίνης ζωῆς. Πιστεύεται παρὰ πολλῶν ὅτι ἡ πορεία τοῦ θανάτου ἔρχεται ἕνεκεν ἐλλείψεως ζωτικῶν ἀγνώστων οὐσιῶν ἀναγκαίων εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς, καὶ τὰς ὁποίας ζωτικὰς οὐσίας κατεῖχον τὰ δένδρα τοῦ Παραδείσου ἅτινα ἦσαν πρὸς τροφήν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας.

Ὅταν οἱ προπάτορες ἡμῶν ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς Εἰσόδου, ὁ Θεὸς διεκήρυξεν,

" Κατηραμένη νὰ εἶναι ἡ γῆ ἐξ αἰτίας σου, μὲ λύπας θέλεις τρῶγει τοὺς καρποὺς αὐτῆς πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Ἀκάνθας καὶ τριβόλους θέλει βλαστάνει εἰς σέ καὶ θέλεις τρῶγει τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, ἐν τῷ ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου θέλεις τρῶγει τὸν ἄρτον σου, ἕως οὗ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν ἐκ τῆς ὁποίας ἐλήφθης, ἐπειδὴ γῆ εἶσαι, καὶ εἰς τὴν γῆν θέλεις ἐπιστρέψει." ΓΕΝ. γ:17-19.

Ὁ Θεὸς μὲ τὴν καταδικαστικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, εἶναι ὡς νὰ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς αὐτοὺς. Καὶ μετὰ καιρὸν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἡσθάνθησαν τὸ πρῶτον πλῆγμα τοῦ θανάτου, ὅταν ἡγτίκρυσαν τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ Ἀβελ, θανατωθέντος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κάιν. Ἀναμφιβόλως, μὲ τὸ πλῆγμα τοῦτο θὰ ἡσθάνθησαν καὶ τὴν αἰτίαν, ἥτις ἦτο ἡ παρακοή. Ὁ Ἀδὰμ ἕνεκεν τῆς τελειότητος αὐτοῦ ἔζησεν πολλὰ ἔτη, 930. Πλησιάζων εἰς τὸ τέλος του, εἶδεν τοὺς ἀπογόνους του πανταχόθεν περιβαλλομένους μὲ ἀτελείας, ἀσθενείας, βίαν, θλίψεις, καὶ θάνατον. Ἀναμφιβόλως θὰ ἡσθάνθη τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρακοῆς, τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον.

Καίτοι εἰκονικῶς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐν τούτοις ἡ ἀγάπη Του ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ. Τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, " Ὁ Θεὸς τόσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον." ΙΩ. γ:16.

Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει διευθέτησιν τινα διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἀδὰμ ἐκ τῆς καταδίκης, καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας. Ἀναγινώσκομεν εἰς Α.ΚΟΡ.ΙΕ:21,22,

" Διότι, ἐπειδὴ ὁ θάνατος ἦλθε δι' ἀνθρώπου, οὕτω καὶ δι' ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Ἐπειδὴ, καθὼς πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδὰμ, οὕτω καὶ πάντες θέλουσι ζωοποιηθῆναι ἐν τῷ Χριστῷ."

Τοῦτο συνεπάγεται ὅτι, εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Θεοῦ, ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ, δύναται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀδὰμ.

Πρὶν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἅς παρατηρήσωμεν γεγονότα τινὰ, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰησοῦν. Κατὰ τὰς Γραφάς, Οὗτος ἦτο τὸ πρῶτον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. "Ταῦτα λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ." ΑΠΟΚ.Υ:14. Καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος βεβαιοῖ τοῦτο διὰ τὸν Ἰησοῦν εἰς ΚΟΛ. α:15-17, λέγων, "Ὅστις - Ἰησοῦς - εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσις κτίσεως, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐκτίσθησαν τὰ πάντα τὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι, τὰ πάντα δι' αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτὸν ἐκτίσθησαν."

Τοιοῦτοτρόπως μᾶς λέγεται ὅτι μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Ἰησοῦ "ὡς πρωτοτόκου πάσης κτίσεως" ὁ Πατὴρ ἀνέθεσεν εἰς Αὐτὸν τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας. Ἐντεῦθεν ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, εἰς τὴν προανθρωπίνην Αὐτοῦ ζωὴν ὡς "Λόγος" ἦτο τὸ πλεον ἐνδοξον πρόσωπον μετὰ τὸν Πατέρα, καὶ ἡ ὑπαρξίς Του ἀνάγεται ὀπισθεν, πέραν εἰς τὴν αἰωνιότητα, πέραν τῆς δημιουργίας τῶν ἄστρων καὶ Γαλαξιῶν, καὶ πνευματικῶν υπάρξεων. Πέραν τούτων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, Οὗτος ἦτο ὁ Δημιουργὸς, ὡς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ. Μὲ τοιαύτην κατανοήσιν, δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν περισσότερον τὴν ἐν-

νοεῖ ὅταν ἀναγινώσκωμεν, "πλούσιος ὢν, ἐπτώχευσε διὰ σᾶς, διὰ τὴν πλουτίσθητε σεῖς με τὴν πτωχείαν ἐκείνου." B.KOP.η:9.

Ἀκριβῶς διατι, ἦτο ἐντούτοις ἀναγκαῖον, ὅπως ἡ ζωὴ Του μεταφερθῇ εἰς τὴν γῆν; Τὸ ζήτημα καθίσταται καθαρὸν μελετῶντες τοὺς λόγους τοῦ Ἀπ.Παύλου εἰς A.TIM.β:5,6.

" Διότι εἶναι εἰς Θεὸς, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντιλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς."

Ἡ λέξις "ANTIΛΥΤΡON" σημαίνει "ANTIΣΤΟΙΧΟΝ ΑΞΙΑΝ" ἀπολυτρωτικὴν τιμὴν δι' αἰχμάλωτον τινά. Ἡ ἐξηγήσις αὐτῇ μετὰ τὴν ἐπιπρόσθετον διακήρυξιν ὡς προεῖδομεν εἰς A.KOP.ιε:21,22, κάμνει τὸ ζήτημα καθαρώτερον. Ὁλοκλήρον τὸ γένος ἦτο ὑπὸ καταδίκην, αἰχμάλωτον ἐν ἁμαρτίᾳ καὶ θανάτῳ, ἕνεκεν τῆς παρακοῆς τοῦ τελείου Ἀδάμ, διότι "πάντες" ἐν τῇ παραβάσει τοῦ Ἀδάμ ἀποθνήσκομεν. Ἐνεκεν τῆς δικαίας αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ καταδίκης, ὁ Θεὸς δὲν ἦν δύνατο νὰ ἀναιρέσῃ τὰς ἀποφάσεις Αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλος τις τέλειος ἄνθρωπος ὡς ὁ Ἀδάμ, οἰκειοθελῶς ἐλάβανε τὴν θέσιν τοῦ Ἀδάμ. Τὴν διευθέτησιν ταύτην ὁ Θεὸς ἦτο πρόθυμος νὰ δεχθῇ, καὶ ἐσχεδίασεν οὕτως, ὡς ἀποδεικνύεται διὰ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, "Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ."

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Θεὸς ἦτο πρόθυμος εἰς τὴν τοιαύτην διευθέτησιν, καὶ ἡ δύναμις Του ἐνήργησε τὴν μεταφορὰν τῆς ζωῆς τοῦ "Λόγου" εἰς τὴν μήτραν τῆς παρθένου Μαρίας. "Καὶ ὁ Λόγος ἔγεινε σὰρξ, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν." ΙΩΑΝΝ.α:14. Ἡ μεταφορὰ τῆς ζωῆς ἦτο ἀναγκαία, διότι, ἐκεῖνος ὅστις ἀπέθανεν διὰ τὸν Ἀδάμ ἦτο ἀκριβὲς ANTIΛΥΤΡON, ἢ ἀντίστοιχος ἀξία. Ὁ Ἰησοῦς εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἦτο τέλειος ἄνθρωπος, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸν Νόμον. ΑΡΙΘ.δ:3.

Όταν ἡ ἀποψὶς τοῦ θείου σχεδίου κατανοηθῇ, πόσον βαρυσήμαντος εἶναι ἡ διακήρυξις εἰς A.KOP. ιε:21,22, ὡς ἤδη προαναφερόμεν, ἦν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν,

" Διότι, ἐπειδὴ ὁ θάνατος ἤλθε δι' ἀνθρώπου, οὕτω καὶ δι' ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν."

Ἡ γυνῶσις αὕτη μᾶς δίδει τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀρχικὴν μας ἐρώτησιν, δηλ. ἐὰν ὁ Θεὸς σκοπεύῃ νὰ σταματήσῃ τὴν θλίψιν τοῦ κόσμου, διὰ τὴν ἀφῆσεν αὐτὴν πρωτίστως νὰ λάβῃ χώραν; Ἡρχισεν ἕνεκεν τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ, μὲ ἐπακόλουθον καταδίκην, καὶ δύναται νὰ σταματήσῃ ἢ ἀκυρωθῇ μόνον διότι ὁ Ἰησοῦς ἐθέλουσίως ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Ἀδὰμ.

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀληθείας ταύτης διεγείρει ἄλλην ἐρώτησιν. Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς ἔγεινε τὸ ΑΝΤΙΛΥΤΡΟΝ τοῦ Ἀδὰμ, διὰ τὴν οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποθνήσκουν ἀφ' ὅτου οὗτος ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, "ὁ δίκαιος ὑπὲρ τῶν ἀδικῶν;" Ἐνθυμοῦ τὸ προαναφερθὲν ἐδάφιον εἰς A.TIM.β:6, καὶ πρόσεζον ἰδιαιτέρως τὰς τελευταίας φράσεις,

"Ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς."

Ἡ φράσις, "ἐν ὠρισμένοις καιροῖς", ὑποδεικνύει σχέδιον, καὶ ὠρισμένον καιρὸν, ὅτε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θανάτου Αὐτοῦ προσφερθῶσιν εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ λόγος διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τοῦ θανάτου εἶναι διότι, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ ὡς Λυτρωτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Θεὸς ἐκλέγει ἐκ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων τάξιν τινὰ, ἣτις θὰ βασιλεύσῃ μετ' Αὐτοῦ. Εἰς τὴν Γραφὴν, ἡ πιστὴ αὕτη τάξις περιγράφεται διαφοροτρόπως. Οὗτοι καλοῦνται Μαθηταί, Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, Σῶμα Χριστοῦ, Μικρὸν Ποίμνιον, Ἐκκλησίᾳ, Συγκληρονόμοι, καθὼς καὶ ἄλλοι διακριτικοὶ τίτλοι. Οἱ πιστοὶ οὗτοι, οἱ βαδίζοντες διὰ

πίστεως καὶ δοκιμασθέντες, μεταλλάσσονται εἰς πνευματικὴν φύσιν, καὶ συμμετέχουν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τοιοῦτοτρόπως βλέπομεν, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ λαμβάνει μορφήν. Μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ἀδὰμ καὶ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, πάντων τῶν ἐν τῇ ὁσφύει αὐτοῦ ἀπογόνων- εἰς τὸν κατάλληλον παρὰ Θεοῦ καιρὸν, ὁ Ἰησοῦς μετεφέρθη εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀδὰμ. Ακολουθῶν, καὶ ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τοῦ θανάτου, ὁ Θεὸς ἐπιτελεῖ τὴν διέταιρὸν τι ἔργον, ἐκλογῆς συνεργατῶν διὰ τὸν Ἰησοῦν, ὀνομαστικῶς, τὴν ἐκκλησίαν Του. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν -Βα Αὐτοῦ Παρουσία- εἶναι νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν, βασιζομένης ἐπὶ τῆς θυσίας τοῦ Ἀντιλήτρου τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὸν Ἀδὰμ, καὶ μετὰ τῆς ἐκκλησίας Του ὁδηγήσῃ τοὺς θέλοντας καὶ ὑπακούοντας εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς τελειότητος, ἣτις ἦτο ἐν τῷ Ἀδὰμ πρὶν τῆς πτώσεως αὐτοῦ.

Παρατηροῦμεν πόσον ὠρισμένως ἡ Γραφὴ διακηρύττει, ὅτι ἡ ἐπάνοδος τοῦ Λυτρωτοῦ εἶναι διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων, παντὸς ὅ,τι ἀπωλέσθη ἐν τῷ Ἀδὰμ. Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ γ:19-21 ἀναγινώσκομεν,

" Μετανοήσατε λοιπὸν καὶ ἐπιστρέψατε, διὰ νὰ ἐξαλειφθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι σας, διὰ νὰ ἔλθωσι καιροὶ ἀναψυχῆς ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεκηρυγμένον εἰς ἐσᾶς Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ δεχθῇ ὁ οὐρανὸς μέχρι τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων, ὅσα ἐλάλησεν ὁ Θεὸς ἀπ' αἰῶνος διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν."

Ἡ φράσις "καιρῶν ἀποκαταστάσεως πάντων" ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Βασιλείας τοῦ Χρι-

στοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας Του ἐν τῇ Βα Αὐτοῦ Ἐλεύσει. Ὁ σκοπὸς αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ καθοδήγησις αὐτῶν εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἐπίγειον τελειότητα. Ἡ λέξις "ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ" ἐννοεῖ ἐπαναφορὰν τοῦ ἀπολεσθέντος, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἀπωλέσθη ἔνεκεν τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ ἦτο τελεία ζωὴ ἐπὶ τελείας γῆς.

Προηγουμένως ὑπεδείξαμεν ὅτι ἡ παροῦσα συνεισφοράς, σκοτεινὴ, καὶ τεταραγμένη κατάστασις ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἔχει ἀργυρᾶν τινὰ ἀκτῖνα. Πόσον ἀληθὲς ἐστὶ τοῦτο; Αἱ προφητεῖαι αἵτινες ὑποδεικνύουν τὸν σκοτεινὸν νεφελῶδη οὐρανὸν, ὑποδεικνύουν ὅτι μετὰ ταῦτα ἔρχεται ἡ Βασιλεία τῆς Ἀποκαταστάσεως. Εἰς ΨΑΛΜΟΝ μς:6-10 ἀναγινώσκομεν,

" Ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη, ἐσαλεύθησαν αἱ βασιλεῖαι, ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ, ἡ γῆ ἀνελύθη..." Ἐλθετε, ἰδέτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, ὅποιας καταστροφὰς ἔκαμεν ἐν τῇ γῇ. Καταπαύει τοὺς πολέμους ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς. Συντρίβει τόξον, καὶ κατακόπτει λογχὴν, καίει ἀμάξας ἐν πυρὶ. Ἡσυχάσετε, καὶ γνωρίσατε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός. Θέλω ὑψωθῆ μετὰ τῶν ἔθνων, θέλω ὑψωθῆ ἐν τῇ γῇ."

Ὁ προφήτης Σοφονίας γ:8,9, ὁμιλεῖ περὶ ταραχῆς καὶ θλίψεως, καὶ μετὰ ταῦτα περιγράφει περὶ τῆς βασιλείας, λέγων,

" Διὰ τοῦτο προσμένατὲ με, λέγει Κύριος, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγείρομαι πρὸς λεηλασίαν. Διότι ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι νὰ συνάξω τὰ ἔθνη, νὰ συναθροίσω τὰ βασίλεια, νὰ ἐκχέω ἐπ' αὐτὰ τὴν ἀγανάκτησίν μου, ὅλην τὴν ἔξαψιν τῆς ὀργῆς μου. Ἐπειδὴ πᾶσα ἡ γῆ θέλει καταναλωθῆ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ ζήλου μου."

Παρατηρήσατε τὰ μετέπειτα, πόσον διαφωτιστικὰ εἶ-

ναι, διότι ἐξακολουθεῖ ἡ προφητεία,

"Διότι τότε, θέλω ἀποκαταστήσει εἰς τοὺς λαοὺς γλῶσσαν καθαρὰν, διὰ νὰ ἐπικαλῶνται πάντες τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, νὰ δουλεύωσιν αὐτὸν ὑπὸ ἓνα ζυγόν."

Ἡ παροῦσα ταραχώδης ἡμέρα περιγράφεται εἰς τὰς προφητείας ὡς "θυμὸς τοῦ Θεοῦ" διότι ἔρχεται ἕνεκεν παραβάσεως τῶν δικαίων Αὐτοῦ νόμων. Αἱ τεχνολογικαὶ ἐφευρέσεις τῶν ἀνθρώπων, ὁμοῦ μὲ τὴν ἠθικὴν κατὰπτωσιν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλέους, φέρει τὴν παγκόσμιον ταραχὴν καὶ ἀκαταστασίαν καὶ τὸν ἀναβρασμὸν τῶν πληθῶν, καὶ θὰ φέρῃ ἀκολουθῶς τὴν τελικὴν τοῦ κόσμου καταστροφὴν, ἂν δὲν ἐπεμβῇ ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ. Παρατήρησον τὴν πανοραμματικὴν περιγραφὴν περὶ τούτων εἰς ἄλλην προφητείαν,

" Ὁ Κύριος θέλει ἐξέλθει ὡς ἰσχυρὸς, θέλει διεγείρει ζῆλον ὡς πολεμιστῆς. Θέλει φωνάζει, μάλιστα θέλει βρυχήσῃ, θέλει ὑπερσχύσει κατὰ τῶν πολεμίων αὐτοῦ. Ἀπὸ πολλοῦ ἐσιώπησα. Θέλω μείνει ἡσυχος; Θέλω κρατήσῃ ἐμαυτὸν; Τώρα θέλω φωνάξῃ ὡς ἡ τίκτουσα, θέλω καταστρέψῃ καὶ καταπίει ὁμοῦ. Θέλω ἐρημώσῃ ὄρη καὶ λόφους, καὶ καταξηράνει πάντα τὸν χόρτον αὐτῶν. Θέλω καταστήσει τοὺς ποταμοὺς νήσους, καὶ τὰς λήμνας θέλω ξηράνει. Καὶ θέλω φέρει τοὺς τυφλοὺς δι' ὁδοῦ τὴν ὁποίαν δὲν ἔξευρον, θέλω ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τρίβους τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον. Τὸ σκότος θέλω κάμει ὥς ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ τὰ σκολιά εὐθέα. Ταῦτα τὰ πράγματα θέλω κάμει εἰς αὐτοὺς, καὶ δὲν θέλω ἐγκαταλείψῃ αὐτοὺς." ΗΣΑΙΑΣ μβ:13-16.

Εἰς ΑΓΓΑΙΟΝ ὁ Θεὸς εἰκονίζει τὴν θλίψιν ὡς μέγαν σεισμὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἡ εἰκὼν τῆς Βασιλείας. Ἀναγινώσκομεν,

" Διότι οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων,
"Ετι ἅπαξ μετ' ὀλίγον, ἐγὼ θέλω σείσει
τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θά-
λασσαν, καὶ τὴν ξηρὰν. Καὶ θέλω σείσει
πάντα τὰ ἔθνη."

Πόσον ὠραιότατα τὸ ἀκόλουθον ἐδάφιον περιγράφει
τὴν εὐλογίαν τῆς Βασιλείας.

" Καὶ θέλει ἐλθεῖ ἡ ἐπιθυμία πάντων τῶν ἔθ-
νῳν." ἢ κατ' ἄλλα κείμενα, ὁ ἐκλεκτὸς πάν-
των τῶν ἔθνῳν." ΑΓΓΑΙΟΣ β:6,7.

Ἡ ὁποία γεννῶσα τὴν ἀπορίαν σκέψις εἶναι αὕτη
ἡ προφητικὴ ἀναγραφὴ! ὅτι εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς
ἀποκαταστάσεως, ἣτις ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ
θανάτου τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὸν Ἀδὰμ, ἡ ἐπιθυμία πάν-
των τῶν ἔθνῳν θέλει ἐπέλθει! Ποῖα εἶναι μερικαὶ
ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν τούτων, καὶ πῶς ὁ Θεὸς ὑπόσχε-
ται τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν; Ὁ ἄνθρωπος πεινᾷ. Ε-
κατομμύρια πάσχουσιν ἀπὸ ἑλλειψιν τροφῆς, διότι
ἀπέραντοι ἐκτάσεις γῆς κεῖνται ἄγονοι ἐνεκὲν τῆς
κατάρσεως. ΓΕΝ. γ:17,19.

Οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν τροφήν. Ὁ ΗΣΑΙΑΣ περιγράφει
τὴν κατάστασιν τῆς Βασιλείας εἰς τὸ λεὸν Κεφ.
καὶ εἰς τὸ 1ον ἐδ. διακηρύττει ὅτι, "Ἡ ἔρημος
καὶ ἡ ἄνυδρος... θέλουσιν ἀνθήσει ὡς ῥόδον". Καὶ
εἰς τὸ 6ον ἐδ. ἀναγινώσκομεν, "Διότι ἐν τῇ ἐρήμῳ
θέλουσιν ἀναβλύσει ὕδατα καὶ ῥεύματα ἐν τῇ ἐρη-
μῳ." Ὁ ΨΑΛΜΟΣ ξζ:4-7, περιγράφει τὴν ἐπίγειον
Βασιλείαν, καὶ ὑπόσχεται τὰ ἐξῆς,

" Ὡς εὐφρανθῶσι καὶ ἄς ἀλαλάζωσι τὰ ἔθνη.
Διότι θέλεις κρίνει τοὺς λαοὺς ἐν εὐθύτητι.
Καὶ τὰ ἔθνη ἐν τῇ γῇ θέλεις ὁδηγήσει. Ἡ γῇ
θέλει δίδει τὸν καρπὸν αὐτῆς, θέλει μᾶς εὐ-
λογήσει ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν."

Μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ εἰς τὰ ἔθνη εἶναι ἡ ἐπιθυμία

υγείας. Πόσον ὀλίγοι ὑπάρχουν οἱ ὅποιοι εἶναι ὑγειεῖς καὶ δυνατοί. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας συνηθίζεται νὰ λέγηται ὅταν συναντῶνται γνωστοὶ "πῶς εἰσθαι;" καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ ἄλλου χαμογελῶντος εἶναι "πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ." Ἀλλὰ ἡ συζήτησις δὲν ἐξακολουθεῖ περισσότερον, ὅτε ὁ εἰς ἀρχίζει νὰ ἐξιστορῇ τοὺς πόνους, καὶ τοὺς καὶ μούς του, ἕως ὅτου ἀρχίζει ὁ ἄλλος τὰ ἴδια καὶ χειρότερα εἰς ἐξιστόρησιν. Ὁ Θεὸς ὅμως ὑπόσχεται νὰ σώσῃ τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἐξ ὅλων τούτων, λέγων,

" Ὁ Κύριος εἶναι ὁ κριτὴς ἡμῶν. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ νομοθέτης ἡμῶν. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, αὐτὸς θέλει σῶσει ἡμᾶς. Καὶ ὁ κάτοικος δὲν θέλει λέγει Ἡτόνισα. Ὁ λαὸς ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ θέλει λάβει ἀφесιν ἀνομίας." ΗΣΑΙΑΣ λγ:22,24.

Αἱ τελευταῖαι στατιστικαὶ αἱ δημοσιευθεῖσαι φανερῶνουν τὰς αἰτίας τοῦ θανάτου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, καὶ εἶναι αἱ ἑξῆς,

44 τοῖς ἑκατὸν ἐκ καρδιακῶν νοσημάτων.
16 τοῖς ἑκατὸν ἐκ καρκίνου
23 τοῖς ἑκατὸν ἐξ αἱματοφόρων ἀγγείων. κ.λ.π.

Ἐνεκεν τῶν ἐφευρέσεων, ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ μετριάσῃ εἰς τὸ ὀλιγώτερον τὸ ποσοστὸν τοῦτο. Ἡ φθίσις ἔχει ἐντοπισθῇ σχεδὸν τελείως, καθὼς καὶ ἄλλαι ἀσθένειαι. Πλὴν σὲ κάθε ἐφεύρεσιν φαρμάκου καὶ νέαι ἀσθένειαι ἀναφαίνονται. Ἐντούτοις ὑπάρχει στατιστικὴ τὴν ὁποίαν ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ, οὐδὲ τολμᾷ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ ἀλλάξῃ. Πάντες οἱ γεννῶμενοι ἀναμένονται νὰ ἀποθάνωσιν ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν. Πόσον ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ, καὶ πόσον ἀπελπιστικὰ ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τούτου, τοῦ θανάτου! Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία αὕτη θὰ

ἐκπληρωθῇ εἰς τὴν ἐπίγειον Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
Παρατήρησον τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ζητήμα-
τος τούτου εἰς ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ κα:4, ὡς μέρος τῆς πε-
ριγραφῆς τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ,

" Καὶ θέλει ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Καὶ ὁ θάνατος δὲν θέ-
λει ὑπάρχει πλέον, οὔτε πένθος, οὔτε κραυ-
γὴ, οὔτε πόνος δὲν θέλουσιν ὑπάρχει πλέον.
Διότι τὰ πρῶτα παρῆλθον."

Καὶ διὰ τὴν αὐξήσῃ ἡ πίστις ὅτι οὕτως θὰ ἐκ-
τελεσθῇ, παρατηρήσατε τὴν βεβαίωσιν ἥτις ἀκολου-
θεῖ ὡς σφραγὶς εἰς τὸ ἄνω ἐδάφιον,

" Καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Γράψον, διότι οὗτοι
οἱ λόγοι εἶναι ἀληθινοὶ καὶ πιστοί." ἔδ.5.

Τοιουτοτρόπως ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιθυμία τελι-
κῶς θὰ ἐκπληρωθῇ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ διὰ τῆς ἰδίας
τοῦ ἀνθρώπου προσπάθειας. Τούναντίον, ἡ Γραφὴ
κάμνει τοῦτο καθαρὸν, ὅτι ἀφοπλισμὸς θὰ ἐπέλθῃ
ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεως τῆς δυνάμεως τοῦ
Θεοῦ. Προσέξατε τὴν ὁμολογίαν τοῦ προφήτου Μιχαία,

" Καὶ θέλει κρίνει ἀναμέσον πολλῶν λαῶν, καὶ
θέλει ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ, ἕως εἰς μακρὰν.
Καὶ θέλουσι σφυρηλατήσῃ τὰς μαχαίρας αὐ-
τῶν διὰ ὑνία, καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν διὰ δρέ-
πανα. Δὲν θέλει σηκώσει μάχαιραν ἔθνος ἐ-
ναντίον ἔθνους, οὐδὲ θέλουσι μάθει πλέον
τὸν πόλεμον." MIX. δ:3.

Πρὸς τὸ παρὸν ὁ κόσμος ἐξοδεύει δι' ἐξοπλι-
μοὺς 120 δισεκατομμύρια δολλ. κατ' ἔτος. Σκέφθητι
τὰς εὐλογίας καὶ τὸ συμφέρον εἰς ὅλην τὴν ἀνθρω-
πότητα εἰάν τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐνεργείας ταύτας
τὰς ἔστρεφον εἰς ἀγαθὰ ἔργα! Ἐντούτοις μερικοὶ
οἰκονομολόγοι φοβοῦνται ὅτι, ἡ ἀπότομος παῦσις
καὶ στάσις πολεμικῶν ἐργουσιῶν θὰ ἐπιφέρῃ ἐ-

πικίνδυνον οἰκονομικὴν κρίσιν ἣτις θὰ περικυκλώ-
σῃ πάντας εἰς κολοσσιαίαν χαώδη κατὰπτωσιν. Ἀλλὰ
παρατηρήσατε πῶς ἡ προφητεία τοῦ Μιχαῖα ὑπόσχε-
ται οὐχὶ μόνον κατὰπαυσιν ἐξοπλισμοῦ, ἀλλὰ στρο-
φὴν ἐνεργείας εἰς ἀγαθὰς πράξεις, λέγει,

" Καὶ θέλουσιν σφυρηλατήσῃ τὰς μαχαίρας αὐ-
τῶν διὰ ὑνία, καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν διὰ
δρέπανα."

Αἱ παγκόσμιαι σήμερον στενοχωρίαι καὶ φόβοι
ἔχουν ἀργυρᾶν ἀκτῖνα ἐλπίδος διὰ τοὺς σπουδάζον-
τας τὰς Γραφὰς, διότι γνωρίζουν ἐκ τῶν προφητει-
ῶν, ὅτι πέραν τούτων τῶν θλίψεων καὶ στενοχωριῶν
ἔρχεται ἡ Βασιλεία τῆς εἰρήνης καὶ ζωῆς. Ὑποδει-
κνύεται εἰς τὴν προφητείαν τοῦ Ἰεζεκιήλ ὅτι ὁ Θε-
ὸς δραματικῶς θὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς
γῆς, καὶ θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν λαὸν Αὐτοῦ Ἰσραὴλ ἐκ
τοῦ ἐκ βορρᾶ ἐχθροῦ, οἵτινες ἔρχονται πρὸς λεη-
λασίαν. Θαυματουργικῶς θὰ καταστρέψῃ τοὺς ἐπίδρο-
μεῖς καὶ θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς πάντας ὡς διακηρύττε-
ται εἰς τὴν προφητείαν.

"Καὶ θέλω μεγαλυνθῇ καὶ ἁγιασθῇ ἐνώπιον πολ-
λῶν ἔθνων, καὶ θέλουσι γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἴ-
μαι ὁ Κύριος." IEZ. λη:23.

Ὅμοίως καθαρὰν κάμνει ὁ Κύριος τὴν ὑπεράσ-
πισιν Του εἰς αὐτὸν τὸν Ἰσραὴλ, διατὶ διεσκόρπι-
σεν αὐτοὺς, καὶ θὰ προετοιμάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ
ἀναγνωρίσουν τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσσίαν των. Ἰδοὺ,
οἱ λόγοι τῆς προφητείας, IEZEKIEL λθ: 28,29.

" Τότε θέλουσι γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύ-
ριος, ὁ Θεὸς αὐτῶν, ὅταν, ἀφοῦ κάμω αὐτοὺς
νὰ φερθῶσιν εἰς αἰχμαλωσίαν μεταξὺ τῶν ἐθ-
νῶν, συνάξω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, καὶ
δὲν θ' ἀφήσω ἐξ αὐτῶν πλέον ἐκεῖ ὑπόλοιπον,
καὶ δὲν θέλω κρύψει πλέον τὸ πρόσωπόν Μου
ἀπ' αὐτῶν."

Καὶ καθὼς αἱ Γραφαὶ υποδεικνύουν, ἡ Βασιλεία τῆς διακιοσύνης καὶ φωτὸς δὲν θὰ εἶναι μόνον διὰ τοὺς ζῶντας ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐνθυμοῦ τοὺς λόγους τοῦ Παύλου εἰς A.KOP. ιε:21,22,

" Διότι, ἐπειδὴ ὁ θάνατος ἦλθε δι' ἀνθρώπου, οὕτω καὶ δι' ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Ἐπειδὴ καθὼς πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδὰμ, οὕτω καὶ πάντες θέλουσιν ζῶποιηθῇ ἐν τῷ Χριστῷ."

Πάντες οἱ καταδικασθέντες ἐν τῷ Ἀδὰμ, θὰ ἐπανέλθουν ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐκαιρίαν αὐτῶν τῆς ζωῆς. Τὸ γεγονὸς τῆς ἀναστάσεως εἶναι δύσκολον διὰ πολλοὺς νὰ τὸ παραδεχθῶσιν, συμπεριλαμβανομένων μερικῶν ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν μελετητῶν τῆς Γραφῆς. Ὁ Ἀπ. Παῦλος μετὰ δυνάμεως τονίζει τὴν διδασκαλίαν ταύτην τῆς ἀναστάσεως, ὡς ἀναγράφεται εἰς A.KOP. ιε:13, "Ἐὰν ἀνάστασις νεκρῶν δὲν ἦναι, οὐδ' ὁ Χριστὸς ἀνέστη." Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐκτιμοῦν τὴν δύναμιν καὶ σοφίαν τοῦ Θεοῦ, δὲν κλονίζεται ἡ πίστις των εἰς τὴν ἱκανότητα τοιοῦτου μεγάλου ὄντος, εἰς τὸ νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ ἐγείρῃ πάντας οἵτινες ἀπέθανον.

Ἐὰν μικροὶ, ἀδύνατοι ἄνθρωποι, κατασκευάζουν μηχανήματα ὑπολογιστικά, δυνάμενα νὰ ἐναποθηκεύσουν πλῆθος ἀριθμῶν καὶ γεγονότων διὰ στιγμιαίαν ἀναπαράστασιν, τότε ὁ Θεὸς δύναται νὰ διακατέχῃ ἀναγραφὴν λεπτομερῆ προσώπου, σχήματος, χρώματος καὶ χαρακτῆρος, ὑπόστασιν ἐνὸς ἐκάστου ἀτόμου, ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως σήμερον, ὅστις ποτὲ ἔζησε. Ἀναγινώσκομεν εἰς PSALMON ρμζ:4,5, "Ἀριθμεῖ τὰ πλήθη τῶν ἄστρων. Καλεῖ τὰ πάντα ὀνομαστί. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ δύναμις αὐτοῦ. Ἡ σύνεσις αὐτοῦ ἀμέτρητος." Οἱ ἀστρονόμοι διακηρύττουν ὅτι τὰ ἄστρα τοῦ Γαλαξίου ἡμῶν εἶναι πλεόν τῶν 30 δισεκατομμυρίων, καὶ ἐπὶ πλεόν, ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι τοιοῦτοι Γαλαξίαι Ἐὰν Οὗτος ἐδημιούρ-

γῆσε καὶ ὠνόμασε τοιαῦτα ἀναρίθμητα ἄστρο, καὶ ἔθεσε ταῦτα εἰς ὁμάδας μὲ ἀκριβεστάτην ἀέναν τροχίαν, μὴ ἀμφιβάλλης περὶ τῆς σοφίας καὶ δυνάμεως Αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ πάντας τοὺς νεκροὺς.

Ἡ Βασιλεία διὰ τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθημεν νὰ προσευχώμεθα, θὰ ἔλθῃ, καὶ ὁ Θεὸς ὑπεσχεθῇ τὸν καιρὸν αὐτὸν. Εἰς ΙΕΡΕΜΙΑΝ λα:34 ἀναγινώσκομεν,

" Καὶ δὲν θέλουσι διδάσκει πλεόν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων, Γνωρίσατε τὸν Κύριον, διότι πάντες οὗτοι θέλουσι μὲ γνωρίσει, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν, λέγει Κύριος, διότι θέλω συγχωρήσει τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν δὲν θέλω ἐνθυμεῖσθαι πλέον."

Ναὶ, ὁ Θεὸς θὰ ἐπεμβῇ καὶ θὰ φέρῃ τὴν ἐπιθυμίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ὁ Ἰησοῦς μᾶς ἐδίδαξε διὰ τὴν Βασιλείαν ταύτην, καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ σφραγίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν Του περὶ τῆς ἀναστάσεως πάντων, διότι αὕτη εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ τὴν ὁποίαν διεκήρυξεν ὁ Ἰησοῦς,

" Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε ἔδωκε τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν."

ΙΩΑΝΝ. γ:16.

Ὅποια μακαρία ἐλπίς! Ναὶ, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, Κύριε. AMHN.



ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

___ ΗΤΟ Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ; ___



ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ σημαίνει ὁ ἀναγνωρίζων καὶ πιστεύων ὡς κεφαλὴν τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Αἱ διδασκαλαὶ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας εἶναι αἱ πλέον τολμηραὶ καὶ εὐρεῖαι εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Διακρατεῖ ὅτι αὕτη ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, μὲ ἐξουσίαν τῶν 12 ἀποστόλων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κορυφαῖος ὅλων Πέτρος, ἦτο ὁ πρῶτος Πάπας τῆς Ρώμης. Ἐνεκεν τούτου ὅλαι αἱ ἀποχρώσεις, Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν, πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ τὴν ἄνω ἀξίωσιν, ἢ ψευδεῖς ἢ κίβδηλοι καὶ αἵρετικοί. Ἡ μόνη σωτηρία δὲ εἶναι εἰς ὅσους ἀποδέχονται καὶ ἀσπάζονται τὰς διδασκαλίας καὶ ἀξιώσεις αὐτῆς.

Κάθε σοβαρὸς ἐρευνητὴς ἀντιμετωπίζει πρόβλημα σοβαρὸν περὶ τῆς αἰωνίου σωτηρίας του, καὶ βεβαίως κάθε ἄνθρωπος εἴτε Καθολικὸς ἢ Ὁρθόδοξος, εἴτε Διαμαρτυρόμενος καὶ εἰδωλολάτρης καὶ ἂν εἶναι, ἐπιθυμεῖ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῆς σωτηρίας, πόθεν αὕτη πηγαίζει, καὶ πῶς ἀποκτᾶται. Ὅθεν προτείνομεν ἐξέτασιν τῶν τε διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν προφητειῶν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀναπτύξεως τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Ἐν παρόδῳ λέγομεν ὅτι, αἱ λέξεις "ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ καὶ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ" ἀποκαλύπτουν τὴν διαίρεσιν ἣτις ἔγεινεν ἐπὶ Φωτίου, καὶ οἱ μὲν ὠνομάσθησαν ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ οἱ δὲ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ πρὸς διάκρισιν, οἱ μὲν μὲ κεφαλὴν τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης, οἱ δὲ Ἀνατολικοὶ μὲ κεφαλὴν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ Διαμαρτυρόμενοι ὠνομάσθησαν ἐπὶ Λουθήρου ἕνεκεν "διμαρτυρίας" καὶ ἀποχῆς αὐτῶν ἐκ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν ἀξιώσεων αὐτῆς περὶ σωτηρίας.

"Ας ἀρχίσωμεν μὲ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἐμφάνισιν, πῶς ἦτο αὕτη, τίς συνεθεσεν αὐτήν, καὶ πῶς ἔζη καὶ ἐπίστευεν. Ἐν συντομίᾳ θὰ ἐκθέσωμεν τὰς ἱστορικὰς ἀληθείας διὰ νὰ λάβωμεν ἰδέαν τινα τῆς ἀρχικῆς ἐκκλησίας, καὶ λογικῶς νὰ παραβάλλωμεν αὐτήν μὲ τὴν σημερινὴν Καθολικὴν ἐκκλησίαν, καὶ σχηματίσωμεν ἀκολούθως γνῶμην ἐκ τῆς συμπαραβολῆς αὐτῆς.

Ἐν τῇ ἐνάρξει, εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκαθίδρυσε ἀκριβῶς μίαν ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἐδόθη πᾶσα πνευματικὴ ἀλήθεια, ἀναγκαῖα διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ, καθὼς ἡ πίστις ἐξηπλοῦτο εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, οἱ ἀρχικοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ ὠργάνωθησαν εἰς ὁμάδας καὶ συναθροίσεις, καὶ ἐκάστη ὁμὰς διετηρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀνεξαρτησίαν καὶ κυριαρχίαν.

" Δὲν ὑπῆρχε τότε παρὰ μία ὠργάνωσις εἰς ἐκάστην ἐπαρχιακὴν περιφέρειαν. Ἡ "κατ' οἶκον ἐκκλησία" ἀπετελεῖτο ἀπὸ πιστοὺς καθιερωμένους χριστιανούς. Ὁ ὅρος "ἐκκλησία" ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ἐννοίαν τῆς συναθροίσεως. - Ἡ λέξις ἐκκλησία ἐν τῇ Γραφικῇ ἐννοίᾳ σημαίνει - λαὸς καλούμενος ἔξω τοῦ κόσμου - ἐκ τῆς προθέσεως ἐκ καὶ τοῦ ῥήματος καλέω καλῶ. Οὐδεμία ἐκ τῶν συναθροίσεων τούτων προσεπάθει νὰ κυβερνήσῃ ἢ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ περιωρίζετο ἐκάστη εἰς τὸ νὰ παρηγοροῦν καὶ ἐνθαρρύνουν τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸ εὐαγγέλιον Αὐτοῦ."

MCKNIGHT, PAPACY P.170

Ὁ δὲ FISHER εἰς τὴν ἱστορίαν του περὶ τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας λέγει, σελ. 35.

" Βάσις τῆς ὠργάνωσεως τῆς ἐκκλησίας ἦτο ἡ ἀδελφικὴ ἰσότης τῶν πιστῶν... Ἀντὶ βαθμολογικῆς τάξεως ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, πάντες ἦσαν ἀντιτυπικοὶ ἱερεῖς, βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος

" ἅγιον." A.ΠΕΤΡ. β: 5,6.

Κάθε συνάθροισις, ἡ ἐκκλησία, ἐξέλεγεν τοὺς ἰδίους αὐτῆς ὑπηρετάς διὰ τῆς ἀνατάσεως τῶν χειρῶν- χειροτονίας- καὶ ἀνεγνωρίζοντο οἱ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς Γραφικῆς ὀνομασίας "πρεσβύτεροι" καὶ "διάκονοι". A.ΤΙΜΟΘ. γ:1-13. Καθὼς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνεγνωρίζετο ἡ μόνη κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, ΕΦ. α:22,23, καὶ ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς ὡς ἀδελφοί, ΜΑΤΘ. κγ:8, οὕτω δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία σκεψίς περὶ ἀποδόσεως μεγαλειτέρας τιμῆς καὶ ἐξουσίας εἰς ἓναν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ἐνεκεν τούτου, ἱερατικὰ ἄμφια καὶ ἱματισμοὶ πολυποίκιλοι, χρυσοῦφαντοι κ.λ.π. ἦσαν ἄγνωστα εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Ἐνταῦθα εὐρίσκομεν σπανίαν ἐπίδειξιν δημοκρατίας ἐν ἐνεργείᾳ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, μὲ ἕκαστον μέλος συμμεριζόμενον τὰς εὐθύνas καὶ προνόμια τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς ἱκανότητας ἕκαστου. K.S.LATOURETTE, Ἱστορία τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, σελ. 236.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐπίστευον εἰς τὴν ἐγγύτητα τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. ΜΑΤΘ. ς:10, ΛΟΥΚΑ ιθ:11-19. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΒΡΕΤΑΝΙΚΑ ΤΟΜ. XV.495. Ἀνέμενον τὴν εὐλογητὴν ταύτην ἐλπίδα, ζῶντες ζωὴν καθαρὰν καὶ ἀγνὴν, ζητοῦντες νὰ πράττουν τὸ καλὸν πρὸς πάντας, ἔχοντες πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν. ΓΑΛ. ς:10. Εἶχον ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον εἰς τὴν διακηρυξίν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Βασιλείας εἰς πάντας, παρ' ὅλας τὰς καταθλίψεις, καταθλίψεις καὶ βασανισμοὺς οὓς ἀντεμετώπιζον. ΠΡΑΞ. ε:40-42.

Ζῶντες ἐν τελείᾳ ἀφιερῶσαι εἰς τὸν Θεὸν, καί-τοι ἔζων ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπέφευγον τὰς κοσμικὰς ἀπολαύσεις καὶ διακεδάσεις, ἠρνοῦντο νὰ παρευρίσκοντο εἰς κοσμικὰ θεάματα τόσον δημοφιλῇ εἰς τὰς ἡμέρας τιν, ἠρνοῦντο νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα, θέσεις καὶ τιμὰς πολιτειακάς, καὶ ἠρνοῦντο νὰ ἐλάβανον μέρος εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. PH.SCHAFF, Ἱστορ.τῆς Χριστ. Ἐκκλησίας Τόμ.Β.344.

Αἱ θεμελειώδεις διδασκαλῖαι τῆς ἀρχικῆς ἐκκλησίας συνεκεντροῦντο γύρωθεν τοῦ ἱδρυτοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωρίζοντες Αὐτὸν ὡς τὸν Μεσσίαν τῶν προφητειῶν τῆς Π.Δ. καὶ κεφαλὴν τῆς ἐκκλησίας. ΜΑΤΘ.ις:16, ΠΡΑΞ. γ:18, ΕΦΕΣ.δ:5, Α.ΚΟΡ.ια:3, ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀπολυτρωτικὴ τιμὴ ἦτο ἡ βάσις τῆς θείας συγχωρήσεως καὶ συμφιλίωσης. ΡΩΜ.ε:8-11, Α.ΤΙΜ.β:3-6, καὶ πιστεύοντες τοῦτο, αἱ μεγάλαι εὐλογίαι τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος θὰ εἰσῇγοντο ἐν τῇ Δευτέρᾳ Αὐτοῦ Παρουσίᾳ, διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας Του. ΠΡΑΞ.γ:19-21.

Αἱ κύριαι ἑορταὶ ἦσαν περιωρισμέναι εἰς τὸ βάπτισμα, ὅπερ ἐγένετο διὰ τελείας καταδύσεως ἐν τῷ ὕδατι, καὶ εἰς τὸ Δεῖπνον τοῦ Κυρίου. Αἱ προσευχαὶ ἦσαν τελειῶς πρόχειροι, καὶ οἱ πιστοὶ τρυφερῶς ἀπεκάλουν ἀλλήλους διὰ τοῦ ὀνόματος "ἀδελφὲ" ἢ "ἀδελφὴ". G.P.FISHER, APXH TOY XPHSTIANISMOY. Ἡ συναναστροφὴ καὶ δεσμὸς τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης ἦτο τὸ κυρίαρχον αὐτῶν χαρακτηριστικὸν τῆς νέας πίστεως. P.HUTCHINSON "Εἴκοσι Αἰῶνες Χριστιανισμοῦ" σελ.20. Συναθροιζόμενοι οἱ πιστοὶ εἰς μικρὰς ὁμάδας, εἰς τοὺς οἴκους των, διὰ ἐπικοινωνίαν καὶ λατρείαν προσευχῆς, καὶ μελέτης τῶν Γραφῶν, καθίστατο δεσμὸς ἅγιος ἡ συμπεριφορὰ των πρὸς ἀλλήλους. Ὁμιλίαι ἐδίδοντο παρὰ τῶν πλείον ταλαντούχων ἀδελφῶν, ὑπενθυμίζοντες ἀλλήλοις τοὺς λόγους καὶ πράξεις τοῦ Ἰησοῦ, παραβάλλοντες τὰς προφητείας, καὶ λαμβάνοντες ὁδηγίας ἐκ τῆς Γραφῆς τῆς Π.Δ., τύπων καὶ προφητειῶν.

Ἀλλὰ, συναναστροφὴ εἰς τοὺς πρώτους τούτους χριστιανούς ἐνόει πολὺ περισσότερον τῆς ἀπλῆς συναναστροφῆς εἰς σπουδὴν καὶ εὐλαβὴ λατρείαν, αὐτὴ συνεπήγετο ἐνεργὸν συνεργασίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς διακηρύξεως τῆς ἀληθείας, εἰς τὸ ὅποιον ἔργον ὅσοι εἶχον τὸ προνόμιον νὰ συμμετάσχουν. Τοιοῦτοτρόπως, εἰς τὰς συναθροίσεις των, σχέδια κατεστρώνοντο καὶ συνεζητοῦντο μέθοδοι καὶ τρόποι διαδόσεως

τῆς νέας πίστεως, ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ Διδασκάλου αὐτῶν. ΜΑΤΘ. κη:19,20. κδ:14.

Ὁ JOHN LORD, εἰς τὸ ἔργον τοῦ THE OLD ROMAN WORLD λέγει,

" Εἰς τὸν Αὐτῶνα οὐχὶ πολλοὶ σοφοὶ ἢ εὐγενεῖς ἐκαλοῦντο ἢ εἰλκύνοντο εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Οὐδὲν μέγα ὄνομα μᾶς παρεδόθη... Δὲν ὑπῆρχον, μεγάλοι ἄνδρες εἰς τὰς τάξεις των, εἴτε εἰς μάθησιν ἢ εἰς ταλάντα, πλοῦτον, κοινωνικὴν θέσιν κ.λ.π. Οὐδὲν εἰς τὴν ἱστορίαν εἶναι τόσον ἄκαρπον εἰς μεγάλους ἄνδρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅσον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Αὐτοῦ Αἰῶνος. Καὶ ὅμως, εἰς τὸν Αἰῶνα τοῦτον οἱ προσήλυτοι ἐπολλαπλασιάζοντο εἰς ἐκάστην πόλιν."

Εἶναι καθαρὸν ὅτι ἡ ἀρχέγονος ἐκκλησία συνίστατο ἐκ μικροῦ σώματος καθαρῶν καὶ ἀμεμπτων ἀνθρώπων οἵτινες δὲν εἶχον φιλοδοξίαν διὰ ἀξιώματα καὶ κοινωνικὰς θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔφερον ἐπιγείους τίτλους καὶ ἀξιώματα, καὶ ἦσαν μόνον περιβοητοὶ διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ χαρακτῆρος των, τῆς πίστεώς των, καὶ τῆς προθυμίας των ὅπως πάθουν καὶ ὑποφέρουν δι' αὐτήν, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ συρμοῦ, οὗτοι ἦσαν αἰσχος, δυσμορφία εἰς τὴν κοινωνίαν των, φανατικοὶ οἵτινες ἐζήτουν νὰ ὑποσκάψουν τὸν σεβασμὸν εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἰδρύματα καὶ κοινωνικὴν τάξιν καὶ θεμοὺς αὐτῶν. Εὐλογίζοντο τὰ καθάρματα τῆς κοινωνίας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των.

" Ἴσως μερικοὶ ἀναγνώσται νὰ θεωροῦν τὴν περιγραφὴν ταύτην τῆς πρωτογόνου ἐκκλησίας πολὺ παράξενον. Διότι, ποῦ εἶναι αἱ ἐντυπωτικαὶ ἐορταί, τὰ σύμβολα τῆς πίστεως, αἱ κατηχήσεις, οἱ μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ, ἐκκλησίαι διαφόρων ὀνομάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, χρωματίζονται στολαὶ ἀρχιερέων, ὅλα τὰ ὁποῖα ἐγείναι συνώνυμα μὲ τὸν χριστιανισμόν; Συμπα-

ραβάλλοντες ταῦτα μὲ τὴν ἀνωτέρω περιγραφὴν καὶ εἰκόνα τῆς πρωτογόνου ἐκκλησίας καὶ χριστιανωσύνης, φαίνεται πολὺ ἀτεχνος, πρωτόγονος καὶ ἀνιάρᾳ, ἄχαρις ἀληθῶς ἡ τοιαύτη ζωὴ. Οὐχ ἦττον ὅμως, ἀκρανδάντως πιστεύομεν ὅτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ ἐβάσιζον τὴν πίστιν των καὶ τὰς πράξεις των διὰ σωτηρίαν εἰς τὰς διδασκαλίας καὶ πράξεις τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων Αὐτοῦ, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος ὅπως ἀπομακρυνθῶμεν τῆς ζωῆς καὶ διδασκαλίας ταύτης. Πιστεύομεν πράγματι, ὅτι αἱ ἀλλαγαὶ αἵτινες ἐπεισῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἔφθασαν εἰς πλήρη καρποφορίαν εἰς τὸν Γον καὶ Δον Αἰῶνα, ἦσαν διαφθορὰ τῆς ἀρχικῆς πίστεως, καὶ ἐπιζήμιοι εἰς τὸ συμφέρον τῆς πίστεως τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Μὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν σκιαγραφίαν τῆς πρώτης χριστιανωσύνης ἐνώπιόν μας, ἃς ρίψωμεν βλέμμα τώρα εἰς μερικὰς ἀναπτύξεις αἵτινες ἔλαβον χώραν, ὁδηγοῦσαι ἡμᾶς εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δου Αἰῶνος. Κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην, μεγάλαι μεταβολαὶ ἔλαβον χώραν εἰς τὴν ἀπλὴν καὶ ἁδολὸν καὶ ἀγνὴν πίστιν καὶ ζωὴν τῆς χριστιανωσύνης, ὥστε ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ, πάσης θρησκευτικῆς ἀποχρώσεως ἢ δόγματος, ἀναφέρουν περιβλέπτως τὰς μεταβολὰς ταύτας.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀποστολικῶν χρόνων, καὶ πρὶν ὁ τελευταῖος ἀπόστολος τελειώσῃ τὴν σταδιοδρομίαν του, -ὁ Ἰωάννης ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ τῷ 98 ἢ 99 μ.Χ.- διάφοροι πατριαὶ ἀνεφύησαν, καὶ ἐκάστη ἐζήτει καὶ ἐτροποποιεῖ τὴν ἀρχικὴν ἀλήθειαν καὶ πίστιν. Ἡ ἔγερσις τῶν συγκρουομένων γνωμῶν καὶ φρονημάτων ἦσαν ἐνεκεν παρεξηγήσεων ἐν μέρει ὠρισμένων διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς, καὶ ἐξ ἐπιθυμίας ὅπως ἑναρμονισθῇ ἡ χριστιανωσύνη μὲ κανόνας καὶ παραδόσεις Ἑθνικῆς φιλοσοφίας. Ἀργὰ πλὴν σταθερῶς, ἡ ὀρθόδοξος χριστιανωσύνη ἔλαβε πολλὰς νέας τοιαύτης ἰδέ-

ας, καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου πολλαὶ ἀπόψεις τῆς ἀρχικῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας ἐκαλύφθησαν καὶ ἐχάθησαν.

Σχολεῖα θεολογικὰ ἤνοιγον, καὶ ἔγεινεν καταφανὴς τάσις περιτεχνου ἐπεξεργασίας τῆς ἀπλῆς διδασκαλίας τῶν χριστιανῶν, καὶ τῆς κατασκευῆς "συμβόλων πίστεως". Κάμνοντες τοῦτο, ἐδίδετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πίστις καὶ βάρος εἰς ἀνθρωπίνους συλλογισμοὺς καὶ "πιστεῦν" καὶ εἰς δῆθεν μεταδοθεῖσας προφορικὰς παραδόσεις τῶν ἀποστόλων εἰς ὠρισμένους ἐπίσκοπους. Ἐνῷ ἡ αὐθεντία τῶν Γραφῶν ἀκόμη ἀνεγνωρίζετο ὡς τελικὴ, διεκρατεῖτο ὅτι δὲν ἦσαν ὅλοι ἱκανοὶ νὰ διακρίνουν τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν καὶ βαθεῖαν αὐτῆς διδαχὴν. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ζήτημα τῆς ἐρμηνείας ἐπαφίετο εἰς ὀλίγα ἄτομα, τὰ ὅποια σὺν τῷ χρόνῳ ἐθεωροῦντο ἀνώτεροι τῶν ἄλλων, καὶ ἀπητεῖτο τελεία ὑποταγὴ εἰς τὰς ἐρμηνείας αὐτῶν.

Εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐκκλησίας μεγάλῃ θεμελειώδῃ μεταλλαγῇ ἐπῆλθεν. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἡ ἀρχέγονος ἐκκλησία, εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, διωκεῖτο ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, καὶ ἐκάστη ἦτο ἀνεξάρτητος ἐκ τῆς ἄλλης εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ διοίκησιν τῆς. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον, προτεραιότης ἐδόθη εἰς ἓνα καλούμενον ἐπίσκοπον, καὶ εἰς ἄλλους καλουμένους πρεσβυτέρους. Ἡ δικαιοδοσία τῶν ἐπισκόπων βραδὺς ἤρξησε καὶ συμπεριέλαβε τὰς γειτονικὰς ἐπαρχίας καὶ πόλεις.

Τελικῶς, ἡ ἐκκλησία ἔλαβε μορφήν κυβερνήσεως ὅπως αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ κράτους, καὶ ἔγεινε μεγάλη αὐτοκρατορικὴ δύναμις καὶ ὀργάνωσις. Διηϋθύνετο κυριαρχικῶς ὑπὸ πέντε μεγάλων κέντρων, τῆς ΡΩΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. Οἱ ἐπίσκοποι τῶν πόλεων τούτων μεγάλως ἐτιμῶντο, ζῶντες βασιλικῶς, καὶ ὠνομάζοντο διὰ τοῦ τίτλου ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, καὶ ἐθεωροῦν-

το ἴσοι ἀλλήλων, καὶ ἕκαστος Πατριάρχης εἶχεν τελείαν διοίκησιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ περιφέρειαν.

Ὁ χριστιανισμὸς τῶρα ἔγεινεν ἡ θρησκεία τοῦ Κράτους. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος διὰ τοῦ διατάγματος τοῦ Μιλάνου ἐκήρυξεν τὸ 313 τὴν ἀνεξιθρησκείαν, καὶ ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἐπίσημον καταδίωξιν τῶν χριστιανῶν, καὶ παρεχώρησεν εἰς ὅλους τελείαν ἐλευθερίαν ὅπως ἐξασκῶσι ἕκαστος τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα, κατὰ τὴν λατρείαν τῆς πίστεως τοῦ ἐλευθέρως. Ἐντούτοις οἱ μετέπειτα Αὐτοκράτορες, ἰδίως ὁ Θεοδόσιος, διέταξε ὅπως πᾶς τις εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν του καταγραφῇ καὶ ἀσπασθῇ καταναγκαστικῶς τὸν χριστιανισμόν. Διὰ τῆς διαταγῆς του ταύτης αἱ ἐκκλησίαι ἐγέμισαν ἐκ πλήθους λαῶν, ἀλλ' ὁ προσηλυτισμὸς αὐτῶν ἐπεβλήθη ἐπ' αὐτῶν ἐναντίον τῆς θελήσεως των. Δὲν ἐκυρίευε πλέον ἡ ἐκκλησία διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τῆς πνευματικῆς ἡθικῆς καὶ ἀναγεννήσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ νόμου τοῦ Κράτους. Οὐδὲν τὸ θαυμαστόν ὅτι πολλοὶ ἀλαζῶνες, μὴ ἀναγεννημένοι καὶ ἐξηυτελισμένοι ἀνθρώπιναι μάζαι εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Οὐδὲν τὸ θαυμαστόν, ὅτι ἀνάπτυξις χαρακτῆρος καὶ πνεύματος Χριστοῦ ἀχάθη ἐπ' ἔμπροσθεν των. Οὐδὲν τὸ θαυμαστόν ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκλησίας ἐνεποτίσθη μὲ πνεῦμα ξένον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἔγεινεν ἡ ἐκκλησία ΚΑΤ' ΟΝΟΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, μὲ πνεῦμα κοσμικόν, κοσμικοφροσύνης καὶ ἐπιδείξεως. G.P. FISHER, Ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας σελ. 105. Ὁ Δὲ LATOURETTE εἰς τὸ ἔργον του Ἱστορία τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, σελ. 368 λέγει,

" Ἡ υἱοθέτησις τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Κυβερνήσεως ἐπέφερε μεταβολὴν. Ἡ ἐκκλησία τῶρα μεγάλως διωκεῖτο ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἐγείνε ἀναγκαῖον, π.χ. διὰ τὴν ἐκκλησίαν, νὰ μεταστρέψῃ τὴν στάσιν της διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς βαθμοὺς, καὶ ἐπέτρεψεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν ἀπαξ ἀποκηρύξει, ὅταν ἡσπάσθη τὸν Χριστόν. Ζητήματα τῶρα δογματικὰ τῆς ἐκκλησίας ἔγει-

" ναν φροντίς τοῦ Κράτους, τὸ ὅποῖον ἐνδιεφέ-
ρετο, ἔνεκεν τοῦ ἰδίου συμφέροντος, ὅπως
διατηρῆται ἐνότης κατὰ πάντα, καὶ διὰ πάν-
τα."

Ἡ χριστιανικὴ λατρεία, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦτο
τόσον ἀπλὴ, τώρα ἐξειλίχθη εἰς μεγαλοπρεπὴ καὶ
περίτεχνον Κρατικὸν ἑορτασμὸν, ἀνταγωνιζομένη τὴν
Ἑθνικὴν εἰδωλολατρικὴν λατρείαν, καὶ ἐν τέλει ἐ-
πεκράτησεν ἔνεκεν τῶν μαζῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων διὰ
βίας ἐπεβλήθη. Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τὰς ὁρδὰς τῶν
Ἑθνικῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, τοὺς μὴ χριστιανούς
εἰσέτι, ἡ ἐκκλησία υἱοθέτησε πολλὰς Ἑθνικὰς συ-
νηθείας, πανηγυρισμούς καὶ παννυχίδας ἑορτῶν, αἵ-
τινες ἦσαν δημοφιλεῖς καὶ εὐχάριστοι εἰς τὰ πλή-
θη. MC KNIGHT OP.CIT. Σελ. 157.

Μερικοὶ ἱστορικοὶ θεωροῦν τοῦτο ὡς ἀνπόφευκ-
τον πορείαν τῆς συγχωνεύσεως, καὶ τῆς εἰσροῆς τῶν
πληθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ χριστιανισμὸς διήλθεν
διὰ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀνατολικῆς φιλοσοφίας, αἵ-
τινες τόσον πολὺ εἶχεν ἐπικρατήσει εἰς τοὺς φιλο-
σόφους πατέρας τῶν πρώτων Αἰώνων. Οἱ φιλόσοφοι πα-
τέρες συνεβίβασαν πολλὰς θεωρίας καὶ διδασκαλίας
φιλοσοφικὰς μὲν τὰς ὁποίας εἶχον ἐμποτισθῇ εἰς τὰς
σχολὰς τῶν Ἑθνικῶν φιλοσόφων, Ἑλλήνων καὶ Ἀνατο-
λῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο εἶδος χριστιανισμοῦ ὅστις
ἐμολύνθη μὲν Ἑθνικὰς ἰδέας καὶ τελετὰς, ἀποτελέσας
τὴν πλέον ἀνούσιον μίξιν ἀληθείας καὶ πλάνης. Τὶς
μελετῶν τὴν παραβολὴν τοῦ Ἰησοῦ περὶ σίτου καὶ
ζιζανίων δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν ἀποστασίαν φανε-
ρῶς τώρα ἐν τῷ φωτὶ τῶν γεγονότων, Προφητείας καὶ
Ἱστορίας;!

Πῶς ἡ εἰδωλολατρικὴ ἐπιρροὴ ἀνεφάνη εἰς τὴν
ἐκκλησίαν; Τὰ ἱδρύματα τῆς ἐκκλησίας ἔγειναν ἐπι-
βλητικὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ, καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ να-
οὶ τῶν εἰδωλολατρῶν. Μεγάλῃ ἔμφασιν ἐδόθη εἰς τὰ
σχέδια τῶν ἐκκλησιῶν, εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ τυπικὰς
ιεροτελεστίας τοῦ Μωσαϊκοῦ Νομοῦ. Πανηγύρεις καὶ

ἑορτάσιμοι ἡμέραι ἐφευρέθησαν καὶ ἐπεβλήθησαν,
 καὶ διεσκευάζοντο διὰ τὰ συλλαμβάνουν τὸ ἐνδιαφέ-
 ρον τοῦ κοινοῦ λαοῦ. Συμπόσια τιμητικὰ ἐθεσπίστη-
 σαν διὰ μάρτυρας, καὶ ἡ προσκύνησις αὐτῶν ἐνεθαρ-
 ρύνετο. Οἱ ἥρωες, ἡμίθεοι, θεοὶ καὶ θεαὶ τῶν Ἑθني-
 κῶν ἀντικατεστάθησαν διὰ μαρτύρων καὶ ἁγίων Πα-
 λαιᾶς καὶ Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας. Οἱ θεοὶ τῶν ὀ-
 ρέων, τῆς θαλάσσης, τοῦ Ἄδου, τοῦ πολέμου, τῆς
 γεωργίας, καὶ μυρίων θεοτήτων ἀντικατεστάθησαν μὲ
 χριστιανικὰ ὀνόματα. Λεῖψανα μαρτύρων ἐφευρίσκον-
 το, ἀνεσκάπτοντο, καὶ διεφυλάττοντο εἰς ἀργυρὰς θή-
 κας, καὶ ἐλατρεύοντο ὡς ἅγιοι παρακαταθήκαι. Εἰκό-
 νες ἁγίων εἰσῆχθησαν, ἄρτοι ἐφέροντο εἰς τοὺς ἐν-
 ταφιασμοὺς. Μεγάλη ἔμφασις καὶ προσπάθεια κατεβλή-
 θη διὰ τὴν λατρείαν καὶ προσκύνησιν τῆς Μαρίας,
 τῆς Μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ. Αἱ λιτανεῖαι καὶ ἱεροτελεσ-
 τεῖαι ἔγειναν πλεον ἐπεχειρησάμεναι, κεχρωματισμέ-
 ναι ἐκ τῆς Γραφῆς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Γλύπται
 καὶ ζωγράφοι ἐξεζητήθησαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν
 τῶν γλυπτῶν καὶ εἰκόνων διὰ ἑξαψιν τοῦ ὀφθαλμοῦ,
 καὶ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς λατρείαν. FISHER. OUTLINE
 OF UNIVERSAL HISTORY. Σελ. 193. Ὁ ἴδιος εἰς τὴν
 ἱστορίαν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, λέγει,

"Ἡ ἐπικρατήσασα νεκρὰ, ἄνευ ζωτικότητος ἀποψις
 τοῦ Εὐαγγελίου, ἔκαμε δυνατόν τὰ πλήθη τῶν Ἑ-
 θνικῶν νὰ διέλθουν ἐκ τῆς παλαιᾶς των θρησκεί-
 ας εἰς τὴν νέαν, διὰ οὐδεμιᾶς ἄλλης μεταστρο-
 φῆς ἢ μεταλλαγῆς, παρὰ διὰ τῆς ἀπλῆς ἀλλαγῆς
 τοῦ ὀνόματος τῆς τε λατρείας καὶ προσκυνήσε-
 ως τῶν θεῶν αὐτῶν. Εἰς αὐτοὺς ἡ χριστιανικὴ
 ζωὴ ἐφαίνετο οὐχὶ ἄλλο τι παρὰ κυκλος ἑορτῶν
 καὶ πανηγύρεων, εἰς τὴν ὁποίαν Βασιλεῖς καὶ
 Αὐτοκράτορες ἐλάμβανον μέρος. Ἡ πίστις τῆς
 ἀρχεγόνου ἐκκλησίας ἥτις ἦτο ζωὴ τελειως κα-
 θιερωμένη εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς
 σωτηρίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἔδωσε θεσιν εἰς τε-
 λετὰς τυπικὰς καὶ Νομικὰς τῆς Παλαιᾶς Διαθή-
 κης. Ἡ προσκύνησις καὶ λατρεία ἀπεφασίσθη δι'
 ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καὶ ἀποφάσεως, καὶ ὁ

" λαὸς ἐκὼν ἄκων ἠναγκάσθη νὰ τηρῇ καὶ παρακολουθῇ."

Εἰρωνικῶς, καθὼς ἡ ἐσωτερικὴ ἀγνότης καὶ κα-
θαρότης καὶ ἀγιωσύνη τῆς ἀρχεγόνου πίστεως ἐχάνε-
το ἐξωτερικῶς αἱ ἐκκλησίαι κατεστάθησαν πλούσιαι
καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Οἱ κληρικοὶ ἐτιμῶντο καὶ ἐσέ-
βοντο, ἀποκτήσαντες τίτλους καὶ ἀξιώματα διακρι-
τικὰ. JOHN LORD, εἰς τὸ ἔργον του THE OLD ROMAN
WORLD 1867 λέγει,

"Οἱ ἐπίσκοποι ἔγειναν μεγάλαι προσωπικότητες,
οἵτινες διηύθυνον καὶ διώριζον τοὺς κληρι-
κοὺς αὐτῶν. Ἡ ἐκκλησία συνεμάχει μετὰ τοῦ
Κράτους... Πολιτικὰ καὶ δογματικὰ ἔβαινον
ἀλληλένδετα ὁμοῦ, καὶ οἱ Αὐτοκράτορες ἐπέβα-
λον τὰς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων τῆς ἐκκλησίας.
Ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐκκλησίας ἔχασε τὴν ἀξι-
αν της καὶ τὴν ἀποστολὴν της διὰ τῆς ἐξευτε-
λιστικῆς συμμάχιας της μετὰ τῆς πολιτείας.
Ὁ χριστιανισμὸς-τώρα ἦτο ἐξωτερικὴ ἐπίδει-
ξις, πομπή, τελετουργία, χεῖρ τοῦ Κράτους
καὶ τῆς πολιτείας, ματαιὰ φιλοσοφία, δεισι-
δαιμονία, τύπος, κατ' ὄνομα μόνον καλουμένη
χριστιανικὴ ἐκκλησία, ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ."

Αὕτη, ὅθεν, εἶναι ἡ συμπαραβολὴ μετὰ τῆς
ἀληθοῦς ἐκκλησίας, τῆς θεμελιωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας, ἥτις ἐ-
πέτυχε τὴν διαδοχὴν τῆς εἰδωλολατρείας ἐντὸς τοῦ
ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος τῶν τεσσάρων ἑκα-
τονταετηρίδων. Ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ μόλυνσις ἥτις ἐ-
πῆλθεν, ἦτο βραδεῖα μὲν, πλὴν τελεία καὶ ἀποτε-
λεσματικὴ. Ὁ ΓΙΒΒΩΝ εἰς τὸ περισπούδαστον κεφάλαι-
ον, 28ον τῆς ἱστορίας του DECLINE AND FALL OF THE
ROMAN EMPIRE, λέγει,

"Ἡ θρησκεία τοῦ Κωνσταντίνου ἐπετέλεσε εἰς
ὀλιγώτερον τοῦ αἰῶνος διάστημα χρόνου τὴν
τελικὴν καθυπόταξιν τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατο-
ρίας, ἀλλὰ οἱ νικηταὶ οἱ ἴδιοι ἀνεπαισθήτως

" ὑπεδουλώθησαν ὑπὸ τῆς πανουργίας τῶν ἡττημένων ἀνταγωνιστῶν των. Ἐντέχνως ἔφερον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς εἰδωλολατρείας των εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ λατρείαν".

Διάσημοι καὶ σοβαροὶ Καθολικοὶ θρηνοῦν διὰ τὴν ἀλλοίωσιν. Αἱ ἀλλαγαὶ καὶ προσθήκαι εἰδωλολατρικῶν τελετῶν καὶ ἐθίμων ἦσαν τελείως ἀδικαιολόγηται. Ἡ μόνη δικαιολογία τῆς ἀκατανομάστου ταύτης κιβδηλοποιήσεως τῆς ἀληθοῦς πίστεως, δύναται νὰ εὐρεθῇ εἰς τὰς πολλαπλὰς πλάνας τῶν ψευδῶν παραδόσεων, πλαστῶν βιβλίων ἀξιούντων θεοπνευστίαν, καὶ αἱ ἐπικρατοῦσαι θεωρίαι ἀνθρωπίνων διδασκαλιῶν. Ταῦτα εἶναι καθαρῶς ἐκτὸς ἀρμονίας μετὰ τὴν ἀπλότητα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀγίας ζωῆς ἣν ἔζων οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ.

Η Ε Κ Τ Ι Μ Η Σ Ι Σ

Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκτιμήσεως. Πάντοτε ἄς θέτῃμεν διανοητικὴν τιμιότητα καὶ εἰλικρίνειαν καὶ ἐπιθυμίαν δι' ἀλήθειαν ὑπεράνω πάσης ἄλλης μελέτης. "Ἄς ἀντιμετωπίσωμεν τὸ ζήτημα με εὐθύτητα. Ποία ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρω περιγραφομένων ἐκκλησιῶν, τελείως ἀπεικονίζει τὴν Καθολικὴν ἐκκλησίαν τῆς σήμερον; Ἴσως ὑπάρχουν τινὲς οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐρώτησις εἶναι μεροληπτικὴ, μὴ δυνάμενοι νὰ συλλάβουν ὅτι οὐδεὶς κλάδος ἢ ἀπόχρωσις τοῦ νεωτέρου χριστιανισμοῦ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ μετὰ τὸ πρῶτον τῆς ἀρχεγόνου ἐκκλησίας. Ἀλλὰ, ὅσον ἐκκλησιαστικὸν ἂν φαίνεται τοῦτο, ὑπάρχουν εἰς τὸ εἶναι σήμερον ὁμάδες Μελετητῶν τῆς Βίβλου, οἱ ὁποῖοι ὑψώνουν τὴν σημαίαν τῆς ἀληθείας ὡς οἱ τῆς ἀρχεγόνου ἐκκλησίας. Οἱ χριστιανοὶ οὗτοι, ὡργανωμένοι ὡς ἐκκλησίαι ἢ συναθροίσεις, συνεργάζομενοι μετ' ἀλλήλων, διατηροῦσι ὅμως ἐκάστη τὴν αὐτονομίαν της. Αὗται ἐξασκοῦν τὴν ἰδίαν δημοκρατικὴν τάξιν τῆς ἀρχεγόνου ἐκκλησίας, ἐκλέγοντες τοὺς ἰδίους αὐτῶν "πρεσβυτέρους" καὶ "διακόνους". Οἱ ἰδιαιτέρως οὗτοι ἐκλεγόμενοι ἀκόμη

λογίζονται "ὕπνεται τῆς συναθροίσεως ἡ ἐκκλησί-
ας" καὶ καθιεροῦνται εἰς τὸ νὰ ὑπηρετοῦν τὸ ποί-
μνιον τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐχὶ τὸ ἰδικὸν των.

Ναὶ, οἱ μελετηταὶ οὗτοι τῆς Γραφῆς, ἀκόμη "ἐ-
ξετάζουν καθ' ἡμέραν τῆς Γραφᾶς" καὶ ἀγωνίζονται
νὰ κρατήσουν τὴν πίστιν "τὴν ἀπαξ παραδοθεῖσαν
εἰς τοὺς ἁγίους". ΠΡΑΞ. ιζ:11, ΙΟΥΔΑ 3. Κρατοῦν ἐ-
αυτοὺς ἐλευθέρους ἐκ τῶν διεφθαρμένων ἐπιρροῶν
τοῦ κόσμου, αἵτινες ἔχουν ἀποπνίξει τὸ ἀληθὲς
πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας.
ΙΑΚΩΒΟΣ α:27. Εἰς ἕτερα ἄρθρα θὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζή-
τημα τοῦτο λεπτομερέστερον, καθὼς αἱ μελέται ἡμῶν
ἐξαπλοῦνται εἰς τὸ νὰ περιλάβουν τὰ χαρακτηριστι-
κά τῆς νεωτέρας χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

Πιστεύομεν, ὅθεν, διὰ τῆς συντόμου αὐτῆς πε-
ριγραφῆς τῆς ἀρχεγόνου ἐκκλησίας νὰ ἔδωσεν ἀρκε-
τὴν κατανόησιν εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ζήτημα. Ὅσον
περισσότερον μελετῶμεν τὴν ἀρχέγονον ἐκκλησίαν,
καθαρώτερον καθίσταται ὅτι πᾶσα ἀξίωσις, ὅτι ἡ
ἀρχέγονος ἐκκλησία ἦτο Καθολικὴ, ὡς ὁ Καθολικισ-
μός εἶναι σήμερον, τὸ τοιοῦτον χονδροειδῶς πολὺ
μακρὰν ἀπέχει τῆς ἀληθείας. Μόνον κατὰ τὸν Δον
Αἰῶνα, ὅτε ὁ χριστιανισμὸς ἐνεποτίσθη μὲ Ἑθνικὰς
συνηθείας, καὶ διεφθάρη μὲ κοσμικὰς ἐπιρροὰς, ἀ-
ναγνωρίζομεν τὸν βασικὸν χαρακτηρισμὸν ὅστις ἀ-
γεπτύχθη εἰς τὸ Καθολικὸν σύστημα τῆς λατρείας
ὡς ἀναγνωρίζεται σήμερον. Τοῦτο ἐξηγεῖ, ὅθεν, δι-
ατὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι δὲν ἐπηρεάζονται, οὐδὲ κά-
μνει εἰς αὐτοὺς σοβαρὰν ἐντύπωσιν ὁ διαλαλούμενος
ἰσχυρισμὸς τῆς θείας αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς καταγωγῆς τοῦ
Καθολικισμοῦ.

